Nr. 48

2 december 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

1961
4
DECEMBER

VAN DE SINT

Waard om te weten

Een oud gebruik

In het noordelijk gedeelte van de Indische Oceaan en in de Indonesische archipel wisselen de winden, wat hun richting betreft, elkaar regelmatig af. Van oktober tot april heerst er ten noorden van de evenaar een noordoosten-, in de rest van het jaar een zuidwestenwind. Ten zuiden van de evenaar waait van oktober tot april een noordwesten- en van april tot oktober een zuidoostenwind. Deze winden, die ontstaan door het verschil in de verwarming van land en water, heten moessons, evenals de tijdperken, waarin ze voorkomen. Men spreekt van de oostmoesson of droge moesson en westmoesson of natte moesson. De periode, waarin de wind van richting verandert, heet kentering.

Het kan er in de genoemde zeeën dikwijls zo ruw toegaan, dat de inheemse vissers niet durven uitvaren. In Bombay, de belangrijkste havenplaats van India, bestaat nog heden ten dage de volgende merkwaardige gewoonte: wanneer de helft van de moesson verstreken is, trekt men, gewapend met kokosnoten, naar het strand, waar men de noten in de aanrollende golven gooit. De bedoeling hiervan is de zeegoden gunstig te stemmen. Duizenden kokosnoten worden er die dag in zee geworpen. Men verwacht dat na de „kokosnootdag", zoals deze in de Hindoekalender heet, de zee zal kalmeren, zodat de vissers er weer op uit kunnen trekken.

Vreemd geld

Geld is een algemeen gebruikt ruilmiddel. In de meeste landen bestaat het uit metalen munten en bankpapier. Hier en daar worden echter ook andere dingen als geld gebruikt. Zo bijvoorbeeld de kaurischelp, waarschijnlijk de oudste munt ter wereld, die nog steeds in omloop is, bijvoorbeeld bij sommige Papoeastammen op Nieuw-Guinea. Het is een kleine, eivormige schelp, die in stukken gebroken wordt; deze stukken schuurt men op gelijke grootte en voorziet men van een aanrijggaatje.

Op Malaita, een eiland in de Stille Zuidzee, gebruikt men tanden van bruinvissen als ruilmiddel. Op het eiland Yap kan men alles kopen met grote, ronde stenen, die worden aangevoerd van een ver verwijderd eiland. Op de Santa-Cruzeilanden ten oosten van Nieuw-Guinea jagen de inboorlingen op een kleine vogel, waarvan de rode kopveertjes als ruilmiddel dienen. Sommige Eskimostammen in Alaska gebruiken vishaken als geld en er zijn Aziatische theehandelaars, die eens per jaar hun pakhuizen laten aanvegen en van het stof een soort bankbiljetten laten persen, die in Siberië en ook in Mongolië ruilwaarde bezitten.

In de loop van de eeuwen heeft van alles als geld gediend: slaven, vee, zout, honden, tabak (in de Amerikaanse staat Virginia) en cacaobonen (bij de Indianen in Mexico). Deze laatste werden zelfs nagemaakt van gebakken en geverniste klei. Metalen schijfjes als geld werden al vierduizend jaar geleden gebruikt, onder andere in de landen ten oosten van de Middellandse Zee en in China. De Chinese munten waren van een opening voorzien, zodat ze aan een stokje of draad konden worden geregen. Reeds sinds de vroegste tijden gebruikte men in het Verre Oosten dus een touwtje als portemonnee. Ook de Annamietische boer gaat met zijn munten, sapeks genaamd, aan een koordje naar de markt en op het schiereiland Malakka gebruikte men vroeger zogenaamde geldboompjes, metalen takjes met ronde blaadjes, die men eraf kon breken. Ook deze blaadjes hadden een rond gat in het midden.

Uit de jeugd van de zakdoek

De zakdoek is ongeveer vierhonderd jaar oud. Voor die tijd hebben de mensen het zonder dit nuttige voorwerp moeten stellen. Zelfs in de zestiende eeuw was de zakdoek nog op de eerste plaats een sieraad en lang niet iedereen bezat er een. Het vaderland van de zakdoek is Italië. Op zestiende- en zeventiende-eeuwse schilderijen van Italiaanse meesters ziet men de dames steeds met zo'n doekje in de hand afgebeeld. Onder die eerste zakdoeken bevonden zich zeer kostbare exemplaren, geborduurd of met fijne kant versierd. Al gauw bezaten sommige rijke dames ook zakdoeken in verschillende kleuren, passend bij elk toilet. De heren wilden natuurlijk niet voor hen onderdoen en stelden zich dus ook weldra in het bezit van zakdoeken.

De modevoorschriften aan het eind van de zestiende eeuw hielden zich druk bezig met de zakdoek. Het was bijvoorbeeld ongepast om zakdoeken cadeau te geven aan een bruidspaar. In 1583 werd te Maagdenburg bekendgemaakt dat luxezakdoeken niet duurder mochten zijn dan een halve daalder en zakdoeken voor gewone mensen niet duurder dan een halve gulden. Bovendien mocht iemand uit de lagere stand geen zakdoek bij zich hebben, die met goud- of zilverdraad was geborduurd.

Ook jij kunt zo'n prachtig instrumentarium bezitten!

Zelfs als je nog niets weet van radio en elektronika, zul je spoedig je vrienden en kennissen een radio kunnen laten horen die je HELEMAAL ALLEEN hebt gebouwd, in je eigen laboratorium.

Het is hiervoor voldoende de kursussen van EURELEC te volgen. Je zult merken dat het ook voor jou gemakkelijk en boeiend is.

JE LEERT ALLES vanaf de eerste beginselen en je ontvangt in de loop van de kursus alle onderdelen (meer dan 600 !) die je nodig hebt om een echte specialist in de radio en elektronika te worden.

Weldra zul je er meer van weten dan veel grote mensen, en kun je elk willekeurig radiotoestel bouwen of repareren.

Dit zijn dan je eerste schreden in die vreemde en opwindende wereld van de Elektronika, en wie weet... kies je later één van de vele beroepen die met de Elektronika verband houden.

Vraag onze brochure EURELEC of nog beter... breng ons een bezoek met je ouders : wij verstrekken gaarne alle gewenste inlichtingen en bijzonderheden.

BON VOOR DE BROCHURE « **EURELEC** » MIJ TOE TE ZENDEN ZONDER ENIGE VERPLICHTING MIJNERZIJDS.

NAAM : ....

ADRES (volledig) : ....

....

S.J.3

HIERBIJ 2 BRIEFPOSTZEGELS VOOR ONKOSTEN

Deze bon inzenden aan Afdeling 203

EURELEC

HOOGSTRAAT, 111, ROTTERDAM 1

voor België :
11, Tweekerkenstraat, BRUSSEL 4

voor Frankrijk :
31, rue d'Astorg, PARIS 8e

Mijn vader is geen struikrover

DOOR HET OPEN VELD REED EEN GEMASKERDE RUITER AL WAT HIJ KON OM DE POSTKOETS NAAR PORTSMOUTH IN TE HALEN.

OP DAT OGENBLIK SCHROK AMY.

MET EEN PISTOOL IN HAAR RUG WERD AMY NAAR DE KOETS GEDUWD.
JE BLIJFT BIJ ME EN JE HOUDT JE MOND, BEGREPEN? ONDERWEG ZAL IK NOG WEL ZIEN WAT IK MET JE DOE.

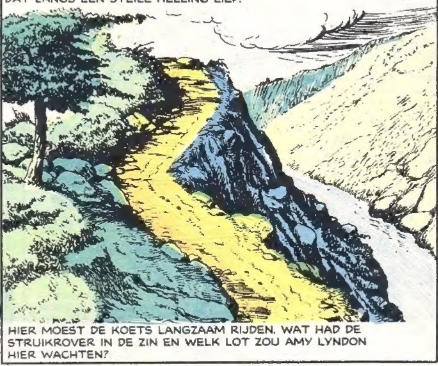

BLEEK VAN ANGST NAM AMY PLAATS IN DE KOETS. DE MAN MET DE BAARD KWAM NAAST HAAR ZITTEN.
DE ANDERE PASSAGIERS NAMEN NIETS VERMOEDEND HUN PLAATS IN.

TERWIJL DE KOETS WEGREED KREEG AMY WEER MOED.
ALS IK EEN BEROEP DOE OP DE ANDERE PASSAGIERS, DAN HELPEN ZE MIJ WEL. ZE KUNNEN DE KOETSIER WAARSCHUWEN. IK MOET HET PROBEREN TER WILLE VAN VADER.

MAAR VOORDAT AMY IETS KON ZEGGEN, WERD HAAR HOOP DE BODEM INGESLAGEN.
IK LEES HIER, DAT DIE STRUIKROVER HENRY LYNDON EEN DOCHTER HEEFT, DIE AL EVEN SLECHT IS ALS HIJZELF.
IK HEB HOREN ZEGGEN, DAT ZIJ NOG SLECHTER IS. IK HOOP MAAR DAT ZE HAAR TE PAKKEN KRIJGEN.

AMY'S HOOP VERDWEEN.
NU MOET IK WEL ZWIJGEN, WANT ALS ZWARTE HARRY ZEGT WIE IK BEN, ZULLEN ZE HEM GELOVEN.

ALS AMY ZIJN GEDACHTEN HAD KUNNEN LEZEN, ZOU ZE NOG BANGER GEWEEST ZIJN.
ZE DURFT NOG NIETS TE ZEGGEN. MAAR HET IS VEILIGER HAAR HELEMAAL HET ZWIJGEN OP TE LEGGEN. STRAKS BIJ DE DUIVELSPAS ZAL IK MET HAAR AFREKENEN!

DE DUIVELSPAS WAS EEN SMAL, ROTSACHTIG PAD, DAT LANGS EEN STEILE HELLING LIEP.
HIER MOEST DE KOETS LANGZAAM RIJDEN. WAT HAD DE STRUIKROVER IN DE ZIN EN WELK LOT ZOU AMY LYNDON HIER WACHTEN?

De onbekende vijand

OP DIEZELFDE TIJD AAN HET STRAND...
DAT BRIEFJE DAT IK OP HAAR DEUR HEB GEPRIKT, ZAL HAAR WEL AFSCHRIKKEN!
IK WEET HET NIET; ZE LAAT ZICH NIET GAUW AFSCHRIKKEN, GELOOF IK. MAAR WE MOETEN HAAR IN ELK GEVAL WEG ZIEN TE KRIJGEN.

DE VOLGENDE MORGEN WERD SARAH OPGEWEKT WAKKER.
IK GA HIER NOOIT MEER WEG! IK ZÁL SLAGEN EN IK GA ER METEEN VOOR WERKEN!

ZE KLEEDDE ZICH VLUG AAN. TOEN ZE BUITEN KWAM, STOND ER IEMAND OP HAAR TE WACHTEN.
MORGEN. IK KOM VRAGEN OF IK U ERGENS MEE HELPEN KAN. BEVEL VAN DE DROST.
JA, IK HAD GRAAG EEN BUS VERF. O, EN KUNT U ME VANMIDDAG EEN WAGENTJE BEZORGEN?

VERF? NATUURLIJK, JUFFROUW. IK HEB THUIS NOG WEL WAT. EN EEN WAGENTJE... IK ZAL EENS KIJKEN.

SARAH GING NAAR HET DORP EN LIEP DE ENIGE WINKEL BINNEN.
HEBT U EEN PAAR GROTE VELLEN PAPIER?
ZOU ZE WEGGAAN?
IK DENK VAN WEL. IK HOORDE DAT ZE VANMIDDAG EEN WAGENTJE WILDE HEBBEN.

MAAR 'S MIDDAGS ZAGEN DE MENSEN VAN MULOC SARAH DOOR HET DORP RIJDEN. ZE WAREN VERBAASD EN HUN VERBAZING GROEIDE NOG TOEN...
ZO, DAT IS HET EERSTE AANPLAKBILJET!
WAT ZOU EROP STAAN?

MAANDAG a.s. om negen uur wordt de school geopend.
Sarah Wilson
onderwijzeres.
HAD JIJ DAT GEDACHT?
TOCH BEWONDER IK HAAR!
MAAR MIJN STEWART GAAT ER NIET HEEN, O ZO!

DE VOLGENDE DAGEN WERKTE SARAH HARD OM ALLES KLAAR TE KRIJGEN.
IK MOET U VAN DE DROST HELPEN MET HET ZWARE WERK. KAN IK IETS VOOR U DOEN?

JA, JOCK, HEEL GRAAG!

DIARMID HIELP OOK.
MAANDAG GAAT DE SCHOOL OPEN!
IK HEB EEN VERRASSING VOOR U, JUFFROUW!

EVEN LATER KWAM HIJ MET ZIJN VERRASSING.

IK HEB HEM VAN VADER GEKREGEN. HIJ IS VOOR U!
EEN SCHEEPSBEL! DANK JE WEL, DIARMID! DIE HEBBEN WE JUIST NODIG!
IK ZAL HEM OPHANGEN.

EN TOEN KWAM DE DAG WAAROP DE SCHOOL WERD GEOPEND.
MULOC SCHOOL

TOEN DE KINDEREN BINNENKWAMEN, VOELDE SARAH ZICH BLIJ EN TEVREDEN.
NU BEN IK ÉCHT DE ONDERWIJZERES VAN MULOC!

6

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. Onderweg worden ze, terwijl ze door een droge rivierbedding trekken, overvallen door een kolkende watermassa, die als gevolg van de regenval uit de heuvels naar beneden stroomt. Intussen hebben de dacoits, op vier man na, die ter bewaking zijn achtergebleven, het kamp verlaten en zijn eveneens op weg naar het wrak. Met hulp van Naga weten de meisjes uit de rivier te ontsnappen. Als ze tegen de avond in de buurt van het neergestorte vliegtuig komen, horen ze schoten.*

Maar de schoten," fluisterde Marcelle, ,,wat kunnen die te betekenen hebben gehad?"

,,Ik weet het niet," bekende Jill, terwijl ze het stuk metaal voorzichtig opzij schoof, zodat Naga er geen hinder van kon hebben. ,,Maar het lijkt me zogoed als zeker dat het vliegtuig op de helling van deze heuvel ligt en daarom moeten we het erop wagen verder te gaan. Er zijn daar gewonden, die wachten op de spullen die we bij ons hebben."

,,Zullen we proberen het wrak te vinden?" stelde Marcelle voor. ,,Wanneer we kruipend. . ."

,,Neen," zei Jill op besliste toon. ,,Ik geloof niet dat wij ons zo onhoorbaar tussen de bomen kunnen bewegen als Naga. Ik heb oom Dick horen zeggen dat een olifant zo geluidloos als een muis door de jungle kan lopen."

,,Je bedoelt dat we weer op Naga gaan zitten en met hem verder gaan?" vroeg Marcelle.

,,Ja, dat is, dunkt me, het verstandigste," antwoordde Jill. De meisjes klommen weer op hun rijdier en Marcelle gaf hem het bevel op te staan.

Naga aarzelde een moment, maar kwam toen toch overeind. Hij stak zijn slurf omhoog en even vreesde Jill dat hij hen zou verraden door te trompetten.

Maar haar vrees was overbodig. Naga snoof, alsof hij iets rook dat hem niet aanstond. Toen krulde hij zijn slurf en duwde het uiteinde in zijn bek.

Als Dick Ormond dit had gezien, zou hij onmiddellijk hebben geweten dat Naga gevaar geroken had, want een olifant is erg voorzichtig met de tip van zijn slurf. Naga had de lucht gekregen van mensen en van één man in het bijzonder: van de Birmaan die hem de vorige dag een kreet van pijn had ontlokt door hem met een mes in een poot te prikken. Hij bezat een goed geheugen voor de lucht van mensen die hem wreed hadden behandeld.

Marcelle fluisterde haar commando: „Lah-lah-lah" en hij besteeg langzaam en voorzichtig de helling. Dick Ormond bleek niet te hebben overdreven toen hij had beweerd dat een olifant zich zo stil als een muis door de jungle kan bewegen. Naga betastte bij elke stap eerst de grond met zijn voet vóór hij die neerzette. Hij brak één klein rottend twijgje, maar het gaf slechts een zwak geluid.

Hoger ging hij langs de geleidelijk glooiende helling; zijn instinct scheen hem opmerkzaam te maken op openingen tussen de bomen, breed genoeg om te passeren. Toen bleef hij weer staan. Verspreid over de grond lagen versplinterde boomtakken. Zij waren voor Jill en Marcelle onzichtbaar, maar Naga rook de geur van het gebroken en gekneusde, nog verse hout.

Zij hadden de plek bereikt waar het vliegtuig, in schuine richting neerstortend, de bomen had bereikt en de hoogste takken ervan had afgerukt.

„Lah-lah-lah," fluisterde Marcelle.

De grote olifant gehoorzaamde na enkele ogenblikken en vond met zekerheid zijn weg tussen de gebroken takken.

Een paar meter verder bleef Naga echter opnieuw staan. Marcelle stond op het punt hem te bevelen door te lopen, maar het woord bleef haar in de keel steken. Opeens beving haar het gevoel dat zij niet alleen waren.

Ergens rechts van hen bewoog zich iets. Naga ontkrulde zijn slurf; hij richtte het gevoelige einde in die richting en Jill hoorde het flauw sissend geluid, waarmee de olifant lucht inzoog.

Iemand anders moest dat sissen ook hebben gehoord, want plotseling werd de stilte verscheurd door een donderende knal en een hoog opflitsende vlam verlichtte een ogenblik de omgeving.

In dat ene ogenblik echter hadden de meisjes bij het licht van het schot uit een oud geweer een aantal mannen gezien. . . donkerkleurige mannen, die hun bovenkleed tot een lendendoek hadden opgebonden. En allen waren gewapend. . .

Jill herstelde zich het eerst van haar schrik.

„Het is de Birmaan!" riep ze. „Boh Thauk!"

Een moment later spuwde een tweede geweer een vlam uit en de loop was gericht op Naga.

HOOFDSTUK V

De twee meisjes voelden een lichte schok en hoorden een schel krassend geluid: de kogel had het ijzerwerk van een der kampbedden getroffen en was teruggeslagen.

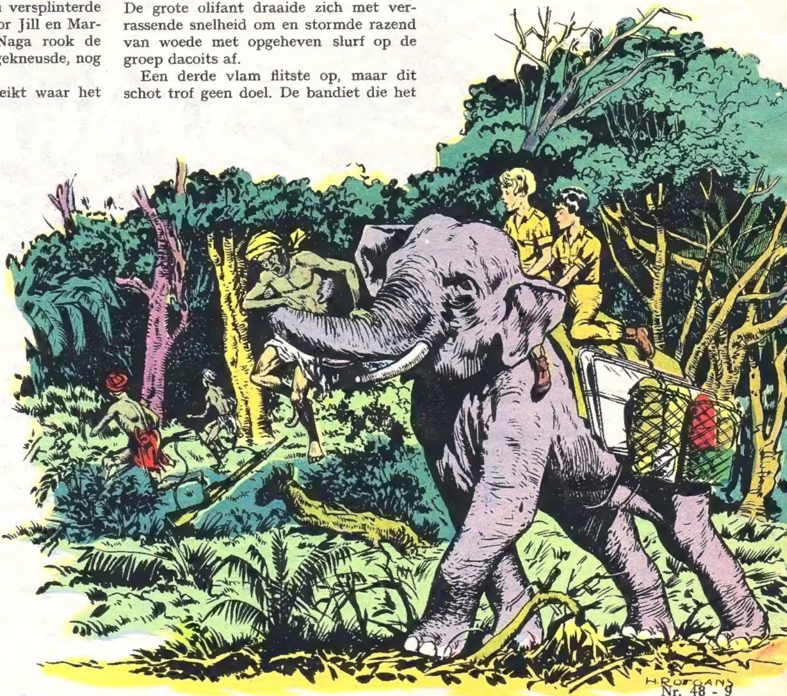
Marcelle stootte een angstkreet uit; ze was ervan overtuigd dat de olifant zwaar gewond zou neerstorten. Maar niemand hoorde haar gegil; het werd overstemd door een woedend trompetten van Naga. De grote olifant draaide zich met verrassende snelheid om en stormde razend van woede met opgeheven slurf op de groep dacoits af.

Een derde vlam flitste op, maar dit schot trof geen doel. De bandiet die het afvuurde, keerde zich om en nam de vlucht.

Bij het licht van het derde schot zag Jill zes of zeven mannen, die in wilde angst voor de aanstormende Naga uit elkander stoven. Een van hen liet een schreeuw van pijn horen toen de slurf van de olifant hem met onweerstaanbare kracht om het middel greep. De adem werd hem afgeknepen en het geschreeuw werd gesmoord. Toen werd hij hoog opgeheven en met een zware, doffe smak tegen een boom geslingerd, waar hij bewegingloos bleef liggen.

Opeens klonk een schot hoger op de heuvel; Naga bleef een seconde staan en holde daarna in de richting van dit laatste schot. Jill en Marcelle moesten zich krampachtig vastklemmen om niet van zijn nek te worden geslingerd. Toen, even plotseling als zijn woede was gewekt, werd Naga weer kalm. Vanuit de duisternis riep een man iets.

De meisjes verstonden de woorden niet, want de man sprak Birmaans, maar beiden herkenden de stem. . . de stem van Dick Ormond. Ook de schrandere Naga was het blijkbaar onmiddellijk duidelijk dat het de stem van een vriend was, want hij stopte zo vlug dat Jill naar voren

tuimelde en bijna over zijn kop op de grond was gevallen.

De stem klonk opnieuw en Marcelle riep juichend:

,,Meneer. . . meneer oom Dick. . . hier... Marcelle en Jill. We zijn hier. . . met de voorraden."

Er viel een korte stilte, alsof Dick Ormond zijn oren nauwelijks kon geloven. Toen sprak hij weer: ,,Kom! Vlug! En..."

De rest van zijn woorden gingen verloren in de knallen van drie geweerschoten, maar de schutters hadden kennelijk geen idee waar Naga zich bevond, want de kogels gierden fluitend in een andere richting.

,,Lah-lah-lah," fluisterde Marcelle hijgend en Naga liep vlug verder, alsof hij begreep dat het noodzakelijk was op te schieten. Er werd nog een schot gelost, maar ook ditmaal trof de kogel zijn doel niet.

Even later doemde vóór hen de zilverkleurige romp van het vliegtuig op. De bomen eromheen waren alle afgeknapt toen de machine neerstortte en het wrak lag op een kleine open ruimte.

Naga bleef staan en knielde. Jill gleed van zijn nek in de veronderstelling oom voor zich te zien, maar hij was nergens te bespeuren. Het volgende moment kwam ook Marcelle van haar hoge zitplaats naar beneden.

,,Vader!" riep ze. ,,Vader, waar bent u? Ik. . ."

Nogmaals vuurde een bandiet zijn geweer af en bijna op hetzelfde ogenblik klonk een harde tik op de wand van het vliegtuig waar een kogel zich erdoor boorde.

,,Sssst. Maak geen lawaai," waarschuwde Dick Ormond zacht. ,,Kom naar me toe."

Jill keerde zich in de richting van de stem. Haar ogen konden de omgeving thans beter onderscheiden; het was hier onder de met sterren bezaaide hemel iets lichter. Ze zag de grote, hier en daar gedeukte romp van het vliegtuig. Het zag er zonder vleugels zonderling uit. De kolossale letters op de zijwand van het wrak waren flauw leesbaar. Toen vielen haar ogen op een rechthoekige plek en ze begreep dat dit de deur was.

Marcelle greep haar hand. Een vreemd angstgevoel greep hen beiden aan, en het drong langzaam tot hen door dat er iets verschrikkelijks moest zijn gebeurd. Het was wel heel erg vreemd dat oom Dick binnen bleef in plaats van hen tegemoet te komen. En ook dokter Duhamel was geen man, die zich schuil zou houden, terwijl in de jungle schoten werden gelost die zijn dochter konden treffen.

Hand in hand liepen de meisjes naar de open deur.

,,Stap voorzichtig naar binnen," zei oom Dick. ,,Ik lig bij de deur."

Jill voelde zich koud worden.

,,U *ligt*, oom?" fluisterde ze, met droge keel. ,,U ligt? Wat. . . Is u gewond?"

,,Wat is er met vader gebeurd?" vroeg Marcelle met bevende stem. ,,Is hij hier niet?"

Ze zag de grote, hier en daar gedeukte romp van het vliegtuig.

,,Maak je niet ongerust, Marcelle," antwoordde Dick Ormond. Hij sprak op rustige toon. ,,Hij. . . eh. . . slaapt."

Het Franse meisje trachtte haar angst te onderdrukken.

,,Ik ben niet bang de waarheid te horen," zei ze. ,,Zegt u me. . . is hij zwaar gewond?"

,,Ik geloof het niet, Marcelle," zei de oom van Jill. ,,Kom binnen. Liefst kruipend. . . dan loop ik geen gevaar op mijn gezicht te worden getrapt." En hij lachte een beetje gedwongen.

Jill liet zich op haar knieën zakken en kroop tastend in het vliegtuig. Haar oom lag bij de deur; hij richtte zich een beetje op en steunde op een elleboog.

,,Schuif de deur dicht," zei hij zodra beiden binnen waren. ,,We hebben de ramen afgeschermd en kunnen een lampje op de radiobatterij laten branden."

Het sluiten kostte enige inspanning, want door de val van het vliegtuig was de deur een beetje ontzet. Nadat het was gelukt, hees Dick Ormond zich in een zittende houding en draaide het lampje aan. Het gaf slechts een zwak licht en het duurde enkele ogenblikken vóór de meisjes het inwendige van het wrak konden opnemen.

Jill was sprakeloos van schrik. Op de vloer lagen meer dan een dozijn mannen — Birmanen, van wie enkelen kennelijk tot de bemanning van het vliegtuig behoorden. Allen waren gewond en waren verbonden; ongeveer de helft sliep of was bewusteloos.

Marcelle zonk op de knieën naast haar

vader; zijn hoofd was gedeeltelijk in verband gewikkeld.

„Het is niet ernstig geloof ik," zei Dick Ormond rustig. „Ik heb je vader na de eerste aanval naar binnen gesleept. Hem en de andere gewonden heb ik zo goed mogelijk verbonden. Ik maak me het meest bezorgd over de bemanning; die is er het slechtst aan toe."

„Maar wat is er gebeurd, oom? Wat heeft dat allemaal te betekenen? Waarom zijn... wie zijn die mannen... daarbuiten?"

Dick Ormond zweeg enige ogenblikken. Hij keek naar Marcelle, die het gezicht van haar vader streelde en zacht tot hem sprak, ofschoon zijn ogen gesloten waren en hij blijkbaar niets hoorde.

„Laat hem liever rustig liggen, Marcelle," zei oom Dick. „Ik ben ervan overtuigd dat de wond niet gevaarlijk is; hij heeft een schampschot aan zijn voorhoofd. Een lichte hersenschudding, waarschijnlijk, maar die komt hij wel te boven."

„U spreekt toch de waarheid, meneer Ormond?" vroeg Marcelle, terwijl ze met grote ogen naar hem opkeek.

„Met leugens is niemand op het moment gebaat," was het nuchtere antwoord. „Ik meen wat ik zeg, hij is spoedig weer in orde."

Marcelle werd plotseling zakelijk.

„Wat kunnen we dan doen?" vroeg ze. „Hier moet in elk geval spoedig hulp komen. We hebben een dokter nodig en..."

„Je hebt geen idee van de positie waarin we verkeren," zei Dick Ormond ernstig. „Het is niet zo eenvoudig als jij blijkbaar veronderstelt. We zijn er denk ik niet best aan toe."

„Vertel ons de volle waarheid, oom," drong Jill aan. „Wie zijn de mannen die op ons hebben geschoten? Ik heb er één herkend."

„Heb je er één herkend?" vroeg Dick Ormond. Hij ging iets rechter zitten. „Wie was het?"

Jill vertelde hem wat er na zijn vertrek in het kamp was gebeurd.

„Ik ken de naam van een van de twee mannen, die ik heb gezien," eindigde ze. „Hij heet Boh Thauk en daarstraks zag ik hem tussen die kerels."

„Boh Thauk..." Iets in de stem van Dick Ormond deed de beide meisjes huiveren.

„Hebt u weleens van hem gehoord?" vroeg Marcelle.

„Ja," antwoordde de oom van Jill. „Ja, ik heb veel over hem gehoord en het verklaart alles. Boh Thauk is een dacoit en..."

„Dacoit?" zei Marcelle verbaasd. „Wat is een dacoit?"

„Oh... eh... een Birmaanse misdadiger die in de jungle rondzwerft. Een gewapende bandiet. Na de oorlog met Japan was het een gunstige tijd voor het optreden van bandieten. Zij hebben zich tot kleine groepen verenigd en zwerven door de wildernis overvallen dorpen en beroven reizigers."

„En zo'n bende dacoits heeft u aangevallen?" vroeg Marcelle.

„Ja, en zij hadden het moment voor de overval goed gekozen," verklaarde Dick Ormond. „We kwamen hier gisternacht aan, verzorgden de gewonden zo goed mogelijk en zonden een kornak terug om meer hulp te gaan halen. Tussen twee haakjes, Jill, je zei dat U Shwe en zijn zoon zijn verdwenen."

„Ja, oom."

„H'm. We weten nu vrij zeker de verklaring," zei hij grimmig. „Zij zijn hoogstwaarschijnlijk gevangengenomen door Boh Thauk. Heb je de boodschap die in mijn brief stond, doorgegeven?"

Jill dacht aan de man, wie ze de overbrenging van het belangrijke bericht had toevertrouwd en ze keek haar oom een ogenblik radeloos aan. Toen haalde ze diep adem.

„Ik heb Boh Thauk gevraagd de brief bij de gezaghebber in Maung Pyin te bezorgen," zei ze zacht. „Het spijt me, oom Dick, maar ik wist geen andere oplossing. Hij weigerde de voorraden hier te brengen en ik wist niet dat hij een bandiet was. Hij beweerde bang te zijn voor de Jungle Nats en daarom dacht ik..."

„Pieker er verder maar niet over, jij kunt er niets aan doen," zei haar oom somber. „Ik heb het gevoel dat die gevaarlijke boef op de een of andere manier te weten is gekomen waaruit de lading van het vliegtuig bestaat."

„De lading van het vliegtuig?" echode Marcelle. „Wat vervoert de machine, meneer Ormond?"

„Genoeg geld om alle dacoits van noord, zuid, oost en west — als zij het wisten — haastig hier te doen komen," zei Dick Ormond kalm. „De lading bestaat uit een fortuin aan nieuwe Birmaanse bankbiljetten. Daar zullen Boh Thauk en zijn bende wel op afgekomen zijn. Zij hebben ons een uur geleden overvallen terwijl we rond het vuur zaten om het avondmaal te gebruiken. Ze hebben ons allemaal geraakt"

De beide meisjes huiverden.

„Ik werd ook gewond," vervolgde hij. „Maar het lukte me mijn revolver te trekken en ik vuurde terwijl zij op ons afkwamen. Daar hadden zij niet op gerekend en ze vluchtten terug in de jungle om dekking te zoeken. Ik loste nog enkele schoten en heb daarna de gewonden in het vliegtuig geholpen."

„Waar bent u gewond?" vroeg Marcelle.

„Ik ben door twee kogels getroffen," zei Dick Ormond. „Eén ervan heeft denk ik mijn been gebroken, de andere veroorzaakte slechts een vleeswond in de schouder. Ik heb onze mensen verzorgd zo goed als mogelijk was. Ik ben er zeker van dat je vader niet ernstig gewond is, Marcelle. Ik heb al eerder schampschoten gezien."

„Zodra het licht is, zal ik de wond onderzoeken," zei het Franse meisje zacht. „Ik studeer voor verpleegster."

„Je kennis kan van pas komen, als de dacoits ons er de tijd toe laten."

„Denkt u dat zij opnieuw zullen aanvallen?" vroeg Jill.

„Kort vóór jullie komst meende ik iets te horen. Ik opende de deur en gooide iets naar buiten. Meteen kwam er een salvo. Ik vuurde terug... en even later verschenen jij en Marcelle."

„Tot we de schoten hoorden, wisten we niet waar het vliegtuig precies lag," zei Jill. „Wel hadden we een stuk metaal gevonden... waarschijnlijk afgerukt toen de machine de bomen raakte."

Enige ogenblikken zwegen allen.

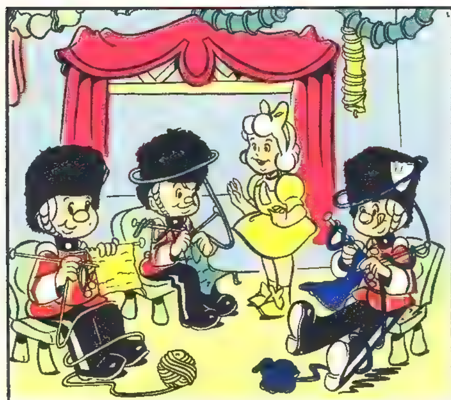
Wordt vervolgd

„Ik maak me het meest bezorgd over de bemanning; die is er het slechtst aan toe."

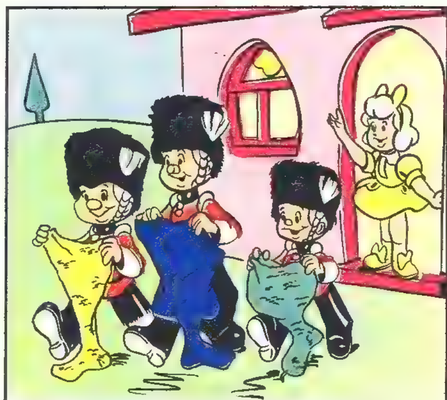

SPELEND

Op de avond van de vijfde december kwam Tommie met twee vrienden op bezoek bij Dollie. „We willen ieder een kous gaan breien," zei Tommie. „Wil jij het ons leren, Dollie?" Dat wilde Dollie wel. Ze deed het de soldaten een keer voor, maar die vonden het een erg moeilijke kunst.

Toen ze klaar waren, begon Dollie te lachen, want nog nooit had ze zulke malle kousen gezien. „Die passen niemand," zei ze. „O, dat geeft niet," antwoordde Tommie. „We hoeven ze niet te dragen. Als Sinterklaas er zijn cadeaus maar in kwijt kan, als hij ons vannacht bezoekt."

De drie soldaten gingen terug naar de kazerne en sliepen weldra in. Midden in de nacht kwam Sinterklaas voorbij. Hij klom door de schoorsteen naar binnen en keek verbaasd naar de vreemde kousen. Wat een rare kousen, dacht hij. Wat kan ik daar nu toch in vredesnaam in stoppen?

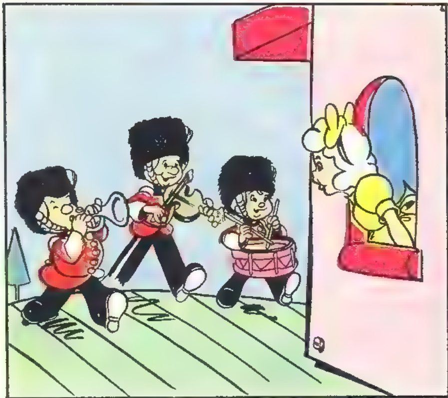

Sinterklaas dacht nog eens diep na en toen vond hij een oplossing. De volgende morgen werden Tommie en zijn vrienden al heel vroeg wakker. Wat waren ze blij toen ze zagen dat hun kousen gevuld waren met cadeautjes. Ze klommen een, twee, drie uit bed en gingen alles vlug bekijken.

SPEELGOED

„Wat heeft de Sint ons goed bedacht," zei Tommie, terwijl ze hun kousen leegschudden. Dat was waar. Voor ieder was er het cadeau, dat hij graag wilde hebben: voor Tommie een trommel met stokken, voor Dick een trompet en voor Mick een viool. „Dank u wel, Sinterklaas," riepen ze.

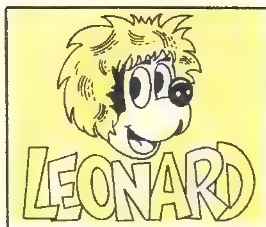

Even later hoorde Dollie buiten muziek. Ze keek uit het raam en daar zag ze de drie soldaten aankomen, die lustig op hun instrument speelden. „Ha, die Dollie," riep Tommie uit. „Dit hebben we allemaal van Sinterklaas gekregen. Mooi, hè? En het paste precies in onze kousen."

„Weet je wat," zei Dollie, „we gaan een feestje op touw zetten en jullie moeten voor de muziek zorgen." Dat vonden de soldaten een goed idee. Dollie ging gauw al de inwoners van Speelgoedland uitnodigen en Tommie zei: „We zullen meteen iets spelen om in de stemming te komen."

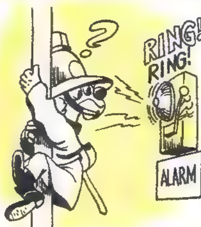
Batty en Trineke Klomp waren er het eerst. Daarna begonnen de andere gasten een voor een binnen te komen. Dollie had een paar heerlijke taarten gebakken en iedereen smulde. Het soldatenorkest zorgde intussen voor leuke muziek en het werd een heel vrolijk en gezellig feest.

LEONARD

DAT IS IETS VOOR MIJ!
FLINKE BRANDWEERMAN GEVRAAGD

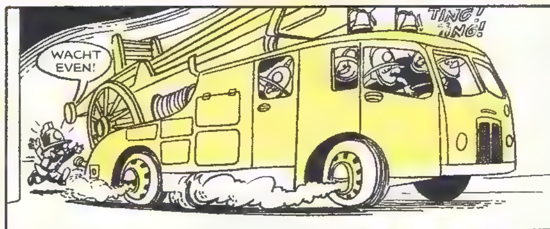

GA MAAR NAAR BOVEN NAAR DE ANDEREN!

ZOUDEN ZE HIER GEEN TRAP HEBBEN?

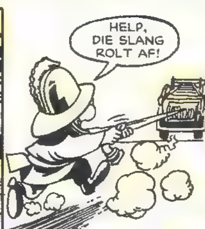

RING! RING!
ALARM

HEE, KIJK UIT!
BONS!

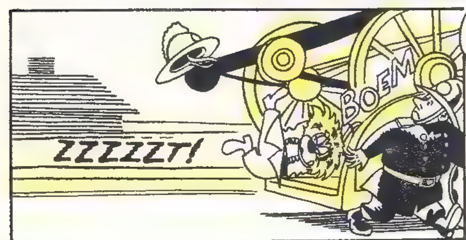

DEZE PAAL IS ALLEEN OM NAAR BENEDEN TE GLIJDEN, SUFFERD!

WACHT EVEN!

IK MAG NIET TE LAAT KOMEN!

HELP, DIE SLANG ROLT AF!

TIEN MINUTEN LATER
KIJK, DE SLANG IS AFGEROLD!
DAN ZULLEN WE HEM WEER OPROLLEN!

BOEM
ZZZZZT!

GELUKKIG WAS HET MAAR EEN OEFENING!
JA, GELUKKIG!
KOM, LEONARD, WAKKER WORDEN!

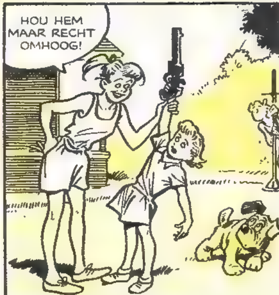
Map en Moppie

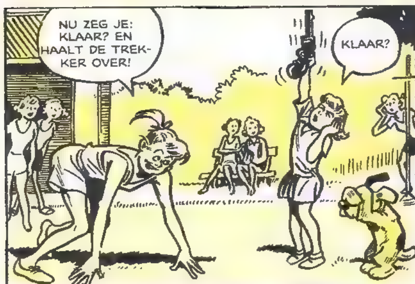

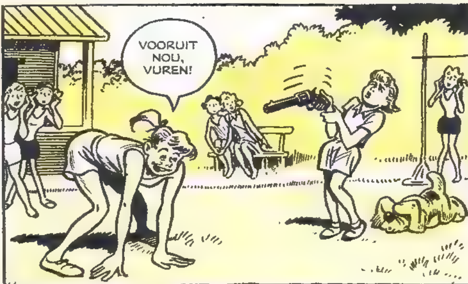

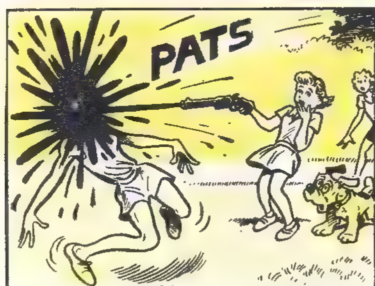

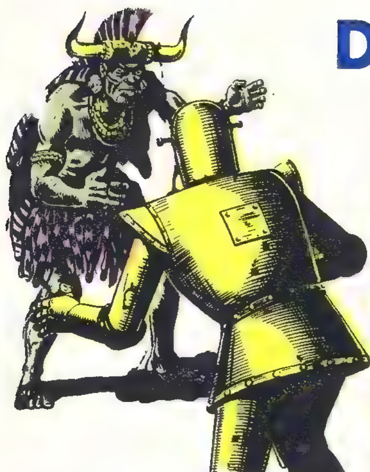

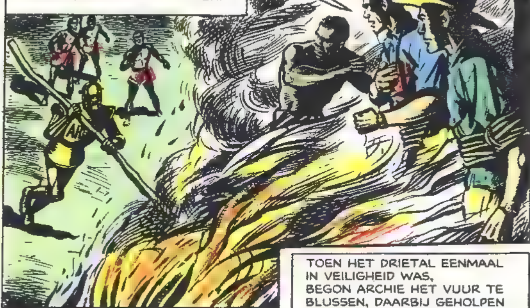

De man van staal

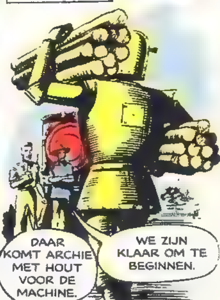

TOEN WAROGI VEILIG WAS OPGEBORGEN, BEGON ARCHIE DE HUTTEN TE HERSTELLEN.
ARCHIE LOST ALLE WONING-PROBLEMEN OP. KLAAR TERWIJL U WACHT!
EEN HUT PER UUR!

TOEN DE HUTTEN KLAAR WAREN, BEGON MEN AAN DE SPOORLIJN.
EERST BRENGT ARCHIE DE LOCO-MOTIEF WEER OP DE RAILS.
MOOI, EN DAARNA ZETTEN WE MET ZIJN ALLEN DE WAGONS OVEREIND.

ONDANKS DE SCHADE VAN STORM EN WATER WAS DE LOCOMOTIEF WEER GAUW IN ORDE.
DAAR KOMT ARCHIE MET HOUT VOOR DE MACHINE.
WE ZIJN KLAAR OM TE BEGINNEN.

AANGEVUURD DOOR ARCHIE WERKTEN DE INBOORLINGEN WAT ZE KONDEN. DE LIJN GROEIDE GESTADIG.
ARCHIE MACHTIG, ARCHIE NIET BANG. MAAK DE SPOORLIJN STERK EN LANG!

WAROGI ZAT OPGESLOTEN IN DE LAATSTE WAGON.
HOELANG BEN JE VAN PLAN ME VAST TE HOUDEN?
ARCHIE
TOT DE SPOORLIJN KLAAR IS EN WE JE KUNNEN OVERLEVEREN AAN DE POLITIE.

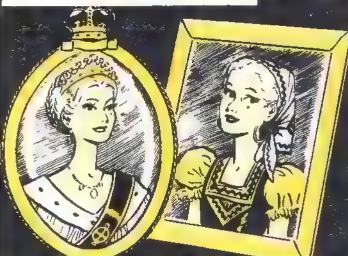

DAGEN VERSTREKEN EN HET WERK VORDERDE SNEL.
MORGEN KOMEN WE AAN DE RIVIER. DAN NOG EEN KILOMETER OF TIEN EN WE ZIJN KLAAR, TED.

WE MOETEN EERST DE RIVIER OVER EN DAT ZAL NIET ZO GEMAK-KELIJK GAAN!
HAD TED NAAR DE BOOMTOPPEN GE-KEKEN, DAN HAD HIJ DAAR IETS HEEL VER-ONTRUSTENDS GE-ZIEN. WAROGI MET ZIJN GEHEIME MACHT WAS NOG LANG NIET VERSLAGEN.
PRACHTIG, DE APEN HEBBEN ME GEHOORD!

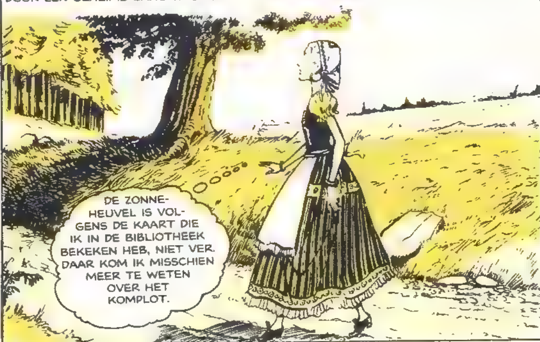

WE ZULLEN EEN BRUG MOE-TEN BOUWEN, TED, EEN ANDERE MOGELIJKHEID ZIE IK NIET.
ER ZIT NIETS ANDERS OP. HET GING OOK EEN BEETJE TÉ GEMAKKELIJK DE LAATSTE TIJD.
DE RIVIER WAS NIET DIEP, MAAR WEL ERG BREED.

De samenzwering tegen prins Rudolf

PRINSES ANITA SPEELDE VELE ROLLEN.

VAAK HAD ZE, VERMOMD ALS BOERINNETJE, DE FAMILIE VANZELL GEHOLPEN; NU MOEST ZE UITZOEKEN WAT ER VOOR SAMENZWERING TEGEN PRINS RUDOLF GESMEED WERD.

DE PRINSES WAS NIET ZONDER REDEN ZO ANGSTIG. TOEN ZE IN HET PALEIS VAN HILVANIA WAS, HAD ZE EEN GESPREK AFGELUISTERD TUSSEN MAARSCHALK VAN STORNHEIM EN EEN BEZOEKER. ZE HADDEN GESPROKEN OVER EEN ACTIE TEGEN PRINS RUDOLF, DIE IN VERBAND STOND MET DE ZONNEHEUVEL.

TOEN DE PRINSES BIJ DE MOLEN KWAM, WAS ZE GETUIGE VAN EEN DROEVE SCÈNE.

DE PRINSES WAS ONTROERD EN KWAM PLOTSELING TE VOORSCHIJN.

ANITA KENDE RUDOLFS LIEFDE VOOR ZIJN VOLK EN WAS VERBAASD.

DE PRINS WEET HIER VAST NIETS VAN. HIJ ZOU NOOIT TOESTAAN DAT U UIT UW HUIS WERD GEZET.

HOE KUN JIJ WETEN WAT DE PRINS WIL, MEISJE?

AL HAD ANITA IN HILVANIA NIETS TE ZEGGEN, TOCH AARZELDE ZE NIET HAAR MENING TE GEVEN.

GELOOF ME: DIT GAAT NIET VAN DE PRINS UIT. HET BEVEL ZAL WORDEN INGETROKKEN. VERTROUW OP MIJ.

DE MOLENAAR EN ZIJN VROUW KEKEN HET MEISJE VERBAASD NA TOEN ZE WEGGING.

DE WOORDEN VAN DAT MEISJE HEBBEN ME NIEUWE HOOP GEGEVEN. LATEN WE BLIJVEN.

MISSCHIEN WAS IK WAT OVERHAAST, MARTHA. HET IS ANDERS WEL VREEMD DAT EEN BOERENMEISJE ZO IETS ZEGT.

ZE HADDEN GEEN VERMOEDEN WAT HET BOERENMEISJE DACHT...

ZOU RUDOLFS EERSTE MINISTER, MAARSCHALK VAN STORNHEIM, DAT BEVEL HEBBEN GEGEVEN? MISSCHIEN STAAT HET DOCUMENT, DAT OOM JOSEF MOEST ONDERTEKENEN, ER OOK MEE IN VERBAND. IK MÓÉT ERACHTER KOMEN.

DE PRINSES WAS ERVAN OVERTUIGD DAT HAAR OOM DE HERTOG NOOIT VRIJWILLIG AAN ZO IETS ZOU MEEDOEN. MAAR DE MAARSCHALK HAD HEM GEVRAAGD EEN DOCUMENT TE ONDERTEKENEN OVER DE ZONNEHEUVEL. DE ENIGE MANIER OM DE WAARHEID TE ONTDEKKEN WAS DADELIJK NAAR HET PALEIS GAAN EN TRACHTEN TE WETEN TE KOMEN WAT DAT DOCUMENT INHIELD.

LATER OP DE OCHTEND BEGELEIDDE MAARSCHALK VAN STORNHEIM ANITA'S OOM NAAR EEN TUINHUISJE, DAT HIJ ALS KANTOOR GEBRUIKTE

HIER IS HET DOCUMENT. ALS U HET TEKENT, KRIJGT U HET JACHTRECHT TERUG OVER EEN STUK GROND, DAT VROEGER AAN UW FAMILIE BEHOORDE, MAAR DAT NU DEEL UITMAAKT VAN HILVANIA.

HET LIJKT ME EEN MOOI VOORSTEL. WAT IS DAT VOOR PLAATS, DIE ZONNEHEUVEL?

HET VLOTTE ANTWOORD VERDREEF ELKE MOGELIJKE ARGWAAN.

EEN PLEK IN HET BOS, WAAR EEN VERLATEN MOLEN STAAT. U ZOU HEM KUNNEN AFBREKEN EN ER EEN JACHTHUT BOUWEN.

GOED IDEE. IK ZIE GEEN BEZWAAR, MAAR IK ZAL HET DOCUMENT EVEN DOORLEZEN VOOR IK TEKEN.

DIT WAS EEN BELANGRIJK MOMENT. ALS HIJ TEKENDE, ZOU HIJ NIET ALLEEN HET GELUK VAN DE MOLENAAR EN ZIJN VROUW VERNIETIGEN, MAAR HIJ ZOU TEVENS MEEWERKEN AAN HET KOMPLOT TEGEN PRINS RUDOLF.

16

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. De spionnen dwingen Pollie en hem de herberg te verlaten en zeggen dat ze Franse soldaten achter hen aan zullen sturen. De kinderen gaan naar een nabije grot, maar sluipen tegen de avond terug naar de herberg.*

Olivier ging even naar voren om de binnenplaats te verkennen. Hij zag dat alles veilig was en beduidde Pollie, dat ze hem moest volgen.

Een halve minuut later zaten ze weer hoog en droog in hun stal Overmand door de inspanning liet Pollie zich pardoes op een hoop stro vallen.

,,Het is gelukt, Olivier!" riep ze verheugd uit. ,,Maar als je eens wist hoe moe ik ben. . ."

,,Nou, ga maar lekker slapen, hoor! Ik blijf nog wel een poosje op wacht staan. Ik kan van hier precies het balkon zien voor de ramen van die beide kerels."

,,Ik dacht dat jij langzamerhand ook wel omviel van de slaap."

,,Ja, dat doe ik ook. Maar ik ben niet van plan die twee zonder meer te laten ontsnappen. Ga jij nu maar slapen."

,,Niks hoor. Als jij op wacht blijft staan, laat ik je niet alleen."

,,Slapen, zeg ik je."

,,Ik denk er niet aan," antwoordde Pollie met een langgerekte geeuw. En een ogenblik later sliep ze als een roos.

Staande voor de onderdeur van de stal keek Olivier de binnenplaats over. De herberg en de bijgebouwen waren in het maanlicht duidelijk te onderscheiden. Schuin aan de overkant zag Olivier het balkon dat langs de kamer van de spionnen liep. Daarachter was een van de ramen flauw verlicht.

,,Wacht maar, mijne heren," zei hij bij zichzelf. ,,We zullen weleens zien wie aan het langste eind trekt."

Het zal ongeveer een kwartier later geweest zijn, toen Olivier eerst vaag, maar later steeds duidelijker een paard langs het bergpad in galop dichterbij hoorde komen. Toen de ruiter het punt had bereikt waar de weg in de eigenlijke pas overging, vertraagde hij de vaart van zijn rijdier tot een gestrekte draf.

Even later kwam hij de binnenplaats op. Olivier zorgde ervoor dat hij in de schaduw verborgen bleef en zag dat de ruiter een Franse officier was. De man bracht met een ruk zijn paard tot staan en riep om een stalknecht.

Zo, zo, peinsde Olivier, dat zal dan wel de Franse kapitein Leclos zijn, over wie onze brave Engelse lords het hadden.

Hij stond op het punt Pollie wakker te maken, maar deze sliep zo vast, dat hij daar maar liever van afzag. In een van de bijgebouwen werd een deur dichtgeslagen. Er klonken voetstappen en weldra verschenen twee stalknechts in het maanlicht. De ene greep het paard bij de teugel en de ander ging naast het rijdier staan om de officier behulpzaam te zijn bij het afstijgen.

Olivier sloeg het tafereel nauwlettend gade. Opeens hoorde hij van de andere kant van de binnenplaats voetstappen naderen, die hem zijn vuisten deden ballen. Op hun gemak zag hij de beide spionnen de buitentrap afdalen om de ruiter te gaan begroeten. Er volgde een gesprek in het Frans, dat door hen op zeer onderdanige toon gevoerd werd en gepaard ging met veel strijkages. Daarna gingen de mannen gedrieën de herberg binnen.

Nu was voor Olivier het ogenblik gekomen om in te grijpen. Van het risico dat hij hiermee op zich nam, was hij zich nauwelijks bewust. Hij opende de staldeur op een kier en sloop, zodra de stalknechts het paard hadden weggeleid, de binnenplaats op, waar hij tegen een muur gedrukt een ogenblik bleef staan luisteren naar onraad.

De binnenplaats lag weer even verlaten als voorheen. Zachtjes beklom hij de trap naar het balkon, dat langs een deel van de zijkant van de herberg liep. Op handen en voeten kroop hij tot voor de deur van de kamer, waar de verraders logeerden. Met bonzend hart richtte hij zich op, draaide uiterst behoedzaam de klink van de deur om en duwde deze open.

Hij voelde het hart in zijn keel kloppen toen hij de kamer binnenkeek. Het was de slaapkamer die van een der overige vertrekken was gescheiden door een houten wand. Deze reikte iets hoger dan halverwege het plafond. De slaapkamer was schaars verlicht door de kandelaars in het tweede vertrek. Er was geen enkel geluid te horen. Olivier ging op de rand van een van de bedden staan en gluurde over de afscheiding.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur naar de gang open. Olivier trok als een haas zijn hoofd terug en wachtte. Hij hoorde de beide spionnen en de Franse officier de woonkamer binnenkomen. De deur werd zorgvuldig gesloten en er werden een paar stoelen bijgeschoven.

Toen hij tot de ontdekking was gekomen dat het gezelschap er op zijn gemak bij was gaan zitten, keek Olivier heel voorzichtig nogmaals over de afscheiding. Tot zijn geluk hadden de mannen alle drie aan de tafel plaatsgenomen met hun ruggen naar hem toe. Tussen hen in lag een grote kaart van Zuid-Italië en Sicilië uitgespreid. Het gesprek werd weer in het Frans gevoerd en het drietal gedroeg zich als een stel goede vrienden.

Ongeveer een half uur bleef Olivier op de rand van het bed staan kijken en luisteren. De beide spionnen verstrekten de Franse officier alle denkbare bijzonderheden van de landing die generaal Stuart een paar dagen later op de Italiaanse kust zou ondernemen. De beide Engelsen wezen op de kaart stuk voor stuk de plaatsen aan, die Olivier weleens had horen noemen door zijn kameraden.

De Fransman maakte ijverig aantekeningen in zijn zakboekje. Hij stelde een hele serie vragen. Nu eens knikte hij instemmend en glimlachte fijntjes, dan weer legde hij zijn potlood neer en wreef zich voldaan in de handen. Tenslotte legden de spionnen hem uit waar het honderdelfde regiment in het noorden van Sicilië precies was gelegerd en vanuit welk punt de oversteek naar het strand in de buurt van het stadje Maida zou beginnen.

Toen ze uitgesproken waren, zette de Fransman uiteen waar enkele bataljons van het leger van Napoleon in stelling zouden worden gebracht. Olivier begreep dat dit maar één ding kon betekenen: er werd een hinderlaag gelegd, waar zijn regiment reddeloos in moest lopen.

Hij zag de beide spionnen de buitentrap afdalen om de ruiter te gaan begroeten.

Even kreeg hij de aanvechting tussen de kerels in te springen, een pistool te grijpen en er in het wilde weg op los te schieten. Maar al spoedig drong het tot hem door dat dit volmaakt nutteloos zou zijn. Nog nooit had hij zich zo hulpeloos en verdrietig gevoeld.

Als oom Trott en oom Pharao maar in de buurt waren, dacht hij wanhopig, dan zouden we ze wel krijgen!

Tenslotte schenen de samenzweerders genoeg te hebben gepraat. De Fransman borg zijn aantekenboekje op, wierp nogmaals een blik op de kaart en stond op. Hij haalde een leren zakje te voorschijn, dat hij met een lichte buiging op de tafel legde. Een van de spionnen maakte het zakje los en liet er een hoop gouden munten uit rollen. Deze verdeelde hij in twee stapeltjes en daarna staken hij en zijn metgezel elk de helft van de beloning in hun zak. Nadat de heren elkaar vervolgens hadden gelukgewenst, dronken ze nog een goed glas wijn.

Olivier trok snel zijn hoofd terug, liet zich voorzichtig op de vloer glijden en liep op zijn tenen naar de buitendeur. Buiten op het balkon aangekomen keek hij naar alle kanten om zich heen, zag dat er nog steeds niemand op de binnenplaats aanwezig was en rende gauw terug naar de stal, waar Pollie zachtjes lag te snurken.

Olivier voelde zich allerellendigst. Hij was getuige geweest van een afschuwelijk verraad. De schurken waren dicht in de buurt en toch kon hij niets tegen ze beginnen. Als hij toch maar ergens contact kon krijgen met een paar Engelse soldaten!

Een poosje later verlieten de drie mannen de herberg. De stalknechts leidden het paard van de officier weer voor. Men nam hartelijk afscheid en daarna reed de Fransman weg met zo'n vaart, dat zijn paard de vonken uit de keien van de binnenplaats sloeg. De beide spionnen keken hem even na. Geeuwend slenterden ze daarna terug naar hun kamer, voldaan over hun werk en met een kapitaal aan Frans goud in hun zak.

Olivier was niet alleen vreselijk teleurgesteld, maar ook doodmoe en slaperig. Met een soezerig hoofd probeerde hij zich voor te stellen, wat er zou gebeuren als de Franse legerleiding het geheim van generaal Stuart te horen kreeg. Er zouden zeker vijf bataljons in hinderlaag liggen tegen de tijd, dat de Engelse bevelhebber zijn landing op de Italiaanse kust uitvoerde. Misschien werd de generaal wel gevangengenomen. En Olivier durfde er niet aan te denken, wat het lot zou zijn van de soldaten, die voor het grootste deel behoorden tot zijn eigen onderdeel, het honderdelfde regiment infanterie.

...en liet er een hoop gouden munten uit rollen.

Ten langen leste schudde hij zijn droefgeestigheid van zich af en gaf uiting aan zijn gevoelens door hardop te gaan schelden op de spionnen en de Fransen. In zijn opwinding begon hij woedend van de ene hoek van de stal naar de andere te lopen, totdat hij tenslotte met een luide bons tegen de kist terechtkwam. Meteen was Pollie klaar wakker.

,,Wat mankeert je, Olivier?" vroeg ze met een geeuw. ,,Ben je gek geworden? Toe, zeg op, wat is er gebeurd?"

Olivier beheerste zich met moeite en ging naast haar in het stro zitten. Tot zijn ergernis ontdekte hij dat de tranen hem uit de ogen liepen. Hij droogde ze met de rug van zijn hand, dankbaar dat het stikdonker in de stal was.

,,Het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt, Pollie. Wat er gebeurd is? Van alles en nog wat..."

,,Hebben ze ons ontdekt?" vroeg Pollie, die verschrikt half overeind was gekomen.

,,O nee, dat niet. Dat is juist het idiote van de zaak. Wij zijn hier nog altijd zo veilig als wat. Maar het regiment, Pollie, ons eigen regiment, verkeert in gevaar. Als er geen maatregelen worden genomen, lopen ze in een Franse hinderlaag en sneuvelen ze tot de laatste man. En er is niets dat we voor ze kunnen doen. Absoluut niets!"

,,Is het zó verschrikkelijk? Kom, kalmeer eerst eens een beetje. En vertel me dan precies wat je beleefd hebt. Ik was, geloof ik, even in slaap gesukkeld. Wat bedoel je met die hinderlaag?"

,,Nou, moet je horen." Olivier vertelde wat hij had afgeluisterd.

Toen zij alles had gehoord, stond Pollie op en begon, in gepeins verzonken, heen en weer te lopen. Olivier voelde dat ze zich suf piekerde over de een of andere oplossing en dus zweeg hij geduldig. Tenslotte zei hij: ,,Ik wou, dat ik maar een pistool had, Pollie!"

,,Ach," was het antwoord, ,,wat heb je daaraan! Je zou er niets mee opschieten."

,,Is jou dan iets goeds te binnen geschoten?" zei Olivier, terwijl hij eveneens weer overeind kwam. ,,Nou, heb je al iets bedacht?"

Pollie ging op de punt van de kist zitten, wachtte nog even en gaf daarna op rustige en zeer zakelijke toon antwoord.

,,Heb je enig idee," vroeg ze, ,,wanneer ze hier weggaan? Die spionnen, bedoel ik?"

,,Ja, morgenochtend, klokslag acht uur. Dat heb ik gehoord toen de Fransman hun iets had verteld. Op een gegeven ogenblik stonden ze een poosje Engels te praten. Een van de twee legde de ander, die blijkbaar niet zo erg goed Frans verstond, uit wat de officier bedoelde. Er zou een afdeling bereden soldaten worden gestuurd om ze af te halen en om ze naar het zuiden te vergezellen. Daar ontmoeten ze een Franse generaal."

,,Nou ja, dat doet er niet zoveel toe. Het belangrijkste is dat ze morgenochtend weg willen. Weet je, ik zit me af te vragen of we ze niet kunnen tegenhouden."

,,Tegenhouden? Hoe bedoel je?"

,,Dat weet ik nog niet. Wacht eens. Die reiskoets! Stel je voor dat ze daarmee een ongeluk kregen. Als dat hier ergens op een van die nauwe bergpaden gebeurde, zouden ze allicht een flinke vertraging oplopen. Nou, en dan hadden we hun hele plannetje lekker in de war gestuurd."

,,Fantastisch, Pollie! Weet je wat we doen? We gaan er meteen op af. Dan zoeken we net zo lang, tot we een geschikt rotsblok hebben gevonden, dat we in beweging kunnen krijgen. Dat laten we dan domweg naar beneden rollen om de weg te blokkeren!"

„Nee, nee, dat helpt niet," zei Pollie bedachtzaam. „Dan vindt de een of andere boer het, die voor dag en dauw is opgestaan, en hij rolt het netjes aan de kant. Zouden we die koets niet op de een of andere manier kunnen beschadigen? Ik bedoel, er iets aan prutsen, zodat hij wél gewoon wegrijdt, maar een poosje later in elkaar zakt?"

„Daar zeg je zo iets. Ja, ik weet het. Ongeveer een kilometer hiervandaan maakt de weg een soort haarspeldbocht, weet je nog wel? Daar is een stuk bij dat reuzesteil naar beneden loopt. Aan de linkerkant ligt een ravijn dat misschien wel een paar honderd meter diep is. Als we het nu eens voor elkaar konden krijgen dat er precies op die plek een wiel van de koets liep! Dan zou dat ding onmiddellijk omslaan en. . . de rest kun je je wel voorstellen. Dat is het, Pollie! Je bent een waar genie!"

„Ho, ho, het is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik zou niet weten, hoe we het zover moesten krijgen. . ."

„Kan best meevallen. Laten we in ieder geval maar beginnen met de koets eens van dichtbij te bekijken. Hij staat hier vlakbij en iedereen slaapt."

Op de binnenplaats was het doodstil. Het leek net alsof alles betoverd was in het zilveren maanlicht. Op hun tenen slopen Pollie en Olivier naar de grote postkoets.

„Alsjeblieft, Pollie, is het geen prachtding?" zei Olivier zacht. „Moet je eens kijken wat een sterke veren! En wat een schitterend leer."

„Zie je nou wel dat het niet zo gemakkelijk gaat? Die koets is veel te sterk," fluisterde Pollie.

„Wacht eens, ik geloof, dat ik er wel iets op weet," antwoordde Olivier.

Hij stond de bouw van de koets aandachtig te bestuderen. Voordat hij dienst had genomen in het leger, had hij drie jaar als leerjongen gewerkt bij een wagenmaker. Met kennersoog onderzocht hij de grote wielen en ging tenslotte op zijn rug onder de koets liggen om de as te bekijken. Met een handbeweging wenkte hij Pollie.

„Kijk," fluisterde hij, „zie je dat uiteinde daar met al dat vet erop? Dat is een houten lager, waar de as in draait."

Pollie begreep niet veel van deze technische verduidelijking, maar ze knikte en liet een instemmend gegrom horen.

„Nou," ging Olivier voort, „als we hier nu eens een diepe snee in konden maken, zodat er maar een klein stukje vast bleef zitten? Dan zou de koets op een gewone weg nog een heel eind kunnen rijden. Maar als er een scherpe bocht naar links komt, wordt de druk op die as opeens veel groter. Nou, en dan breekt de zaak als een lucifer middendoor."

„En wat gebeurt er dan?"

„Wat er dan gebeurt? Dat is, dunkt me, nogal duidelijk. Binnen een seconde zou het wiel van de wagen lopen en de koets zou helemaal naar links gaan overhellen. Met een beetje geluk hebben ze dan net die haarspeldbocht achter de rug. En daar gaan ze dan, Pollie!"

Op hun tenen slopen Pollie en Olivier naar de grote postkoets.

„Maar," zei Pollie aarzelend, „is er nu geen mogelijkheid om ze tegen te houden zonder dat we hun leven in gevaar brengen?"

„Dat is nog lang niet zeker. En bovendien, denk je eens even in wat ze met ons regiment van plan zijn. Nou, ben je het met me eens?"

Pollie slikte eens een paar maal en knikte daarna toestemmend.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

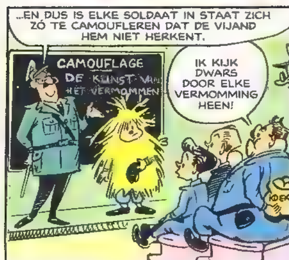
Het dikste studentje ter wereld

Man overboord

„Man overboord!" riep de lichtmatroos op zijn eerste zeereis. Direct ontstond er grote opschudding en het schip stopte. De matroos ging naar de kapitein, groette beleefd en zei: „Neem me niet kwalijk, meneer, ik heb me vergist toen ik riep „Man overboord"."

„Gelukkig," antwoordde de kapitein en gaf onmiddellijk het bevel de reis te vervolgen.

„Ziet u," zei de matroos, „het was geen man, het was een dame."

Hoe koud het was...

Een Noor en een Schot liepen samen te wandelen en de Noor vertelde hoe koud het 's winters in zijn land kon zijn. De Schot keek hem lachend aan en zei: „Koud? Bij jullie in Noorwegen? Nou, dan moet je eens bij ons in Schotland komen kijken als het winter is! Daar is het pas koud! Ik kan me herinneren dat ik eens een schaap van een rots heb zien springen. Het was toen zó koud dat het dier onderweg bevroor en gewoon tussen hemel en aarde in de lucht bleef hangen."

„Daar geloof ik niets van," zei de Noor. „Dat kan niet volgens de wet van de zwaartekracht."

„O," antwoordde de Schot, „maar de wet van de zwaartekracht was toen ook bevroren."

Het verschil

Een beroemd chirurg was uitgenodigd bij een officiële gelegenheid. Bij het diner kreeg hij de ereplaats aan tafel en de gastheer verzocht hem de kip voor te snijden. Iedereen dacht dat de chirurg dit met grote handigheid zou doen, maar de man maakte een paar villende bewegingen met het voorsnijmes en liet daarna de kip van de schaal glijden. Het beest viel van de tafel en kwam bij een van de gasten op schoot terecht.

„Nou, dokter," zei de gastheer lachend, „ik weet niet of ik mij door u zou laten opereren, als dat nodig was."

De chirurg keek hem ernstig aan en zei: „Maar u bent ook geen kip, meneer."

„Tim, kom je nu eindelijk eens naar beneden. Het eten wordt koud."

Van boven kwam een onverstaanbaar gemompel, even later gevolgd door het geluid van een stoel die verschoven werd en voetstappen op de trap. Tim Vroons stak zijn hoofd om de kamerdeur en zei. „Ha, ik ruik gebakken aardappelen."

„Ja, en als je niet opschiet krijg je niets," zei zijn moeder. „Vooruit, was je handen en kom aan tafel."

„Wat was Tim nu weer aan het prutsen?" vroeg vader Vroons.

„O, hij wilde geloof ik dat oude signaalsysteem, je weet wel, dat zoemertje, nakijken. Als die jongen niets te knutselen heeft, is hij niet lekker. Maar het vervelende is, dat hij met dat gedoe alles om zich heen vergeet, zelfs zijn eten."

„Nou," zei vader glimlachend, „me dunkt, dat wij hem zelf aanmoedigen. Als ik je goed begrepen heb, krijgt hij vanavond. . ."

„Sst. Daar komt hij."

Tim kwam de kamer binnen en ging aan tafel zitten. Ze begonnen zwijgend te eten, maar na enige tijd zei vader peinzend: „Tja, het is al weer sinterklaas. Daaraan merk ik dat de tijd vlug voorbijgaat. Ik moet elk jaar met 5 december weer denken aan de tijd dat Tim klein was en we..."

Tim keek van zijn bord op en vroeg lachend: „Bedoelt u daarmee dat het

Henk Bouwman

Het vijfdubbele sinterklaascadeau

sinterklaasfeest alleen bestemd is voor kleine kinderen, vader? Als je wat groter bent, is het ook nog leuk, hoor."

„Ja," knikte moeder. „Tim heeft gelijk. Het sinterklaasfeest is een feest voor iedereen, een avond vol gezelligheid."

„Jammer genoeg geldt dat niet voor iedereen," zei vader peinzend. „Er zijn genoeg mensen die alleen zijn en die noodgedwongen niets aan sinterklaas kunnen doen." Hij legde zijn vork neer en keek de anderen aan. „Neem nou bijvoorbeeld baron de Vos. Die man woont moederziel alleen in dat grote kasteel van hem met geen enkel levend wezen om zich heen dan twee oude katten en een hond. Voor hem is 5 december een dag als alle andere."

„Maar hij is toch niet helemaal alleen?" zei moeder.

„Nou ja, hij heeft een huisknecht. Maar zoals je weet is de oude Willemse met pensioen gegaan en die nieuwe, nee, die bevalt me niet. Ik heb hem een paar keer ontmoet, als ik op het kasteel moest zijn, maar zijn gezicht staat me niet aan. Hij kijkt je niet recht in de ogen. Het is net of hij iets voor je verbergt. Nee, aan die knaap heeft de baron weinig gezelligheid."

Toen ze klaar waren met eten, stond Tim op, ging naar de gang en trok zijn jas aan.

„Ga je weg?" vroeg moeder.

„Ja, ik heb met Dick en Arno afgesproken. . . We wilden de baron vanmiddag verrassen. . ."

„Hoezo verrassen?"

„Nou, we wilden hem iets geven, bij wijze van sinterklaassurprise. Vader zei daarnet nog dat hij vandaag wel erg eenzaam zou zijn. Omdat wij dat ook vonden, hebben wij besloten hem iets te geven. . . Tenslotte heeft hij voor ons veel over."

„Dat is waar," zei moeder. „Hij heeft goedgevonden dat jullie op zijn grond een blokhut bouwden en hij geeft jullie nogal eens postzegels. Nou, ik vind het een prima idee. Wat jij, Vader?"

„Dat is het zeker. Weten jullie al wat?"

„N-nee," zei Tim. Dat is de moeilijkheid. Wat moet je zo'n man geven?"

„O, jullie vinden wel iets, daar ben ik niet bang voor," lachte vader. „Jij met je aangeboren knutseltalent. . . En vergeet niet om er een gedicht bij te doen, hoor."

Een kwartier later liepen Tim, Dick en

Arno naar de blokhut op het terrein van kasteel Kortebos, het landgoed van baron de Vos. Die blokhut was de plaats waar de jongens na schooltijd meestal bij elkaar kwamen. Twee jaar geleden hadden ze hem zelf met behulp van Tims vader, die boswachter was op het landgoed, gebouwd. Ze hadden er sinds die tijd heel wat uren in doorgebracht. Tijdens de grote vakantie hadden ze er met zijn drieën weleens een hele week in gekampeerd en op een warme zomeravond verleden jaar hadden ze ernaast een groot kampvuur aangelegd. De baron was zelf komen kijken en hij had op de gitaar van Arno gespeeld. Maar nu was het december en al flink koud. In het bos van het landgoed lag de grond bezaaid met afgevallen bladeren en op de sloten was al een dun vliesje ijs gekomen. Arno wreef zich in de handen en zei: „Als het zo doorgaat kunnen we gauw schaatsen."

„Zouden we dit jaar weer op de kasteelgracht mogen?" vroeg Dick.

„Natuurlijk," zei Tim. „De baron vindt het best." Hij zweeg even en vervolgde: „Zeg, weten jullie nu al iets om aan de baron te geven? Dat plan gaat toch door?"

Arno knikte. „Ja, maar wát moet je zo'n man nou in vredesnaam geven, hè? Hij heeft geloof ik maar twee liefhebberijen: oude kunst en postzegels. Nou, en wij hebben geen geld genoeg om bijvoorbeeld een antieke vaas of een serie zeldzame postzegels te kopen."

De anderen knikten en zwegen. Even later liepen ze over het smalle bruggetje over de gracht en namen een pad dat langs het kasteel naar de blokhut voerde. Toen ze ongeveer halverwege waren, bleef Arno opeens staan. „Zeg," zei hij, „zien jullie wat ik zie?" Hij tuurde naar een hoop opgewaaide bladeren opzij van het pad. De anderen bleven staan en keken hem vragend aan. „Wat zie je dan?" vroeg Tim. „Het spook van Kortebos soms?"

„Welnee," spotte Dick. „Hij ziet zwartepiet tussen de struiken zitten en omdat hij niet zo'n best geweten heeft..."

„Nee, serieus," zei Arno. „Kijk eens tussen dat blad. Hier..." Hij pakte iets op en hield het omhoog. Het was een wandelstok van donkerbruin hout met een gevlamde knop. De jongens keken er verbaasd naar en Tim zei: „Die is vast van de baron. Als hij in het park wandelt, heeft hij altijd een stok bij zich. Hij heeft hem hier zeker verloren."

Arno draaide de wandelstok om en om en vroeg: „Wat zullen we ermee doen?"

„Nou," zei Dick, „terugbrengen, hè? De baron zal wel blij zijn als... Wacht eens even..." Hij keek de anderen om beurten aan. „Ik heb het! Een prachtidee!"

„Wat?" vroeg Tim. „Wat bedoel je.

„Nou, dat is toch eenvoudig? Die stok is van de baron. Wij hebben hem hier in het park gevonden en wat doen we dus?"

„Terugbrengen."

„Precies, terugbrengen naar de baron. Maar wat is het vandaag voor een dag?"

„Nou, 5 december... O, je bedoelt sinterklaas?"

„Ja, we wilden de baron toch iets geven met sinterklaas..."

„Ja, natúúrlijk," riep Tim. „Ik begrijp het. Je wilt de baron zijn stok teruggeven bij wijze van sinterklaascadeau. Ja, maar eigenlijk is het geen cadeau, want..."

Arno zette een ernstig gezicht en zei: „Nee, het is geen echt cadeau, maar vaak zijn de mensen nog gelukkiger met iets dat ze terugvinden dan met iets heel nieuws."

Ze besloten de stok naar het kasteel terug te brengen. „Kom," zei Tim. „We lopen even naar de blokhut en daar pakken we hem netjes in. En daarna gaan we met ons drieën naar het kasteel."

Ze liepen het pad verder af naar de blokhut. Deze was gebouwd aan de rand van een open terrein en toen de jongens dat wilden oversteken, hield Tim hen tegen. „Wacht eens even," zei hij, terwijl hij scherp luisterde. „Volgens mij is er iemand in de hut. Luister maar..."

Ze bleven alle drie staan en spitsten hun oren. Uit de hut klonk een zwak geluid van stemmen. „Lieve help," zei Arno, „dat zijn vast die vervelende lui van school. Ze hebben al eens meer in de hut rondgeneusd. Ik zal..."

„Volgens mij zijn het geen jongens," zei Tim. „Luister maar goed. Hoor je die zware stem?"

De jongens overlegden wat ze zouden doen. Ze besloten langs de rand van het open terrein naar de hut te sluipen en dan te kijken wie er waren. Zo gezegd, zo gedaan. Achter elkaar liepen ze zo zachtjes mogelijk naar het houten gebouwtje. Toen ze er vlakbij waren, wees Tim naar de achterkant en de anderen volgden hem. In een van de planken aan die kant was een smalle spleet, waardoor je naar binnen kon kijken zonder opgemerkt te worden. De jongens kropen dicht bij elkaar en deden hun best om zo min mogelijk geluid te maken. De stemmen in de hut waren nu zo duidelijk, dat ze letterlijk konden verstaan wat er gezegd werd. „Zie je," zei een zware stem, „het is werkelijk een mooi stuk. Zal een hoop opbrengen, denk ik."

Het was even stil. Toen antwoordde een andere stem: „Ja, van dat soort mag je me meer leveren. Daar maak ik over de grens toch zeker, laat eens kijken..."

Arno stootte Tim aan. „Kun je zien wie het zijn?"

„Sst." Tim stond voor de spleet en tuurde naar binnen. Toen zijn ogen aan de schemer gewend waren, zag hij twee mannen aan de tafel zitten. Een van hen zat met zijn rug naar hem toe, zodat hij zijn gezicht niet kon zien, maar de ander herkende hij wel. Het was de huisknecht van de baron. Even was Tim sprakeloos.

„Wie zijn het?" werd er achter hem gefluisterd.

„Adriaan."

„Wie is Adriaan?"

„De huisknecht van baron de Vos. Hij heeft iemand bij zich."

„Wie?"

„Kan ik niet zien."

„Wat doen ze?"

Voorzichtig verplaatste Tim zich een stukje en probeerde op de tafel te kijken. Toen uitte hij een onderdrukte kreet van verbazing.

„Wat deden ze nou?" vroeg Dick.

„Ik..." zei Tim. „Op de tafel... Daar ligt..."

„Wat?"

„De zilveren krokodil van de baron. Je weet wel, in de hal van Kortebos stond toch zo'n kleine krokodil op een tafeltje. De baron heeft me weleens verteld, dat hij van zilver was. Nou, die hebben ze hier in de hut."

De jongens keken elkaar stomverbaasd aan. „Wat moeten ze nou met..." begon Arno, maar Dick zei: „Als je het mij vraagt, klopt hier iets niet. Moet je luisteren. De huisknecht van de baron zit in onze blokhut te praten met een vreemde. Dat is op zich al gek. Maar wat veel gekker is: ze hebben het over de zilveren krokodil van de baron die ze meegenomen hebben. Laten we eens luisteren wat ze zeggen."

Toen de jongens even zwijgend luisterden, werd hun al gauw duidelijk dat de vermoedens van Dick juist waren.

„Wat de prijs betreft," zei de vreemdeling, „daarover zijn we het nu eens. En als je weer eens wat goeds voor me hebt, kun je erop rekenen dat ik goed betaal."

„Als je maar niet denkt," viel de huisknecht hem in de rede, „dat ik iedere week iets uit het kasteel kan wegslepen. Dat zou gauw in de gaten lopen. Ik moet voorzichtig te werk gaan en zorgen dat de oude heer geen verdenking koestert..."

„Hoe je het doet is jouw zaak," zei de ander. „Als je wat hebt, dan weet je hoe je me bereiken kunt."

De huisknecht stond van zijn stoel op en zei: „Nou, dan is het dus voor mekaar. Deze keer geef ik je het zilveren gevalletje en kom nou maar op met de centen..."

„Wacht even," antwoordde de vreemdeling. „Ik heb je al gezegd, dat je je niet helemaal aan de afspraak gehouden hebt. Je zei vorige week dat je die krokodil plus de wandelstok mee zou brengen. Die krokodil is er, maar..."

„Ik heb je al gezegd, dat ik die stok in het park verloren heb toen ik hierheen kwam. Ik heb geen idee waar dat lamme ding ligt. Het vervelende is dat de baron hem vandaag of morgen kan vinden en dan heb je de poppen aan het dansen..."

Even zwegen ze beiden. Toen zei de vreemdeling, terwijl hij ook opstond: „Dan is er maar één oplossing: zoeken."

„Zoeken?"

„Ja, natuurlijk. Dat ding kan de wereld niet uit zijn. Is er op het ogenblik iemand in het park?"

„Ik denk het niet. De baron rust altijd om deze tijd."

„Volgens mij is er iemand in de hut. Luister maar."

„Mooi. En zeg eens, je hebt me verteld dat deze hut van een stelletje jongens was. Is er een kans dat ze hier vanmiddag komen kijken?"

„Welnee. Het is 5 december vandaag en op sinterklaas gaat geen enkele jongen naar een blokhut in het bos. Ze blijven thuis, want ze zitten in spanning over wat ze vanavond zullen krijgen."

De vreemdeling knikte. „Goed, dan gaan we. Ik zal die krokodil zolang ergens opbergen. Even kijken. O, die kist daar. Zo, en nu als de weerlicht aan het zoeken."

De twee mannen gingen naar buiten en waren even later tussen de bomen aan de overkant van het open terrein verdwenen. Tim stootte Arno aan. „Heb je het gehoord? Dit is een raar zaakje."

De jongens kwamen uit hun ongemakkelijke houding overeind. „Wat zullen we doen?" vroeg Arno. „Zullen we naar het kasteel gaan en de baron vertellen wat we gehoord hebben?"

„Daar schieten we niet veel mee op," vond Tim. „Je hebt gehoord dat de baron om deze tijd slaapt. Nee, ik wil eerst weleens dat zilveren ding bekijken."

Ze liepen met zijn drieën om de hut heen en gingen vlug naar binnen.

„Als ze nou maar niet terugkomen..." zei Dick onzeker.

„Die blijven voorlopig nog wel even weg," stelde Tim hem gerust. „Heb je gehoord wat ze van die wandelstok zeiden? Ze kunnen lang zoeken voor ze hem vinden." Hij bekeek de stok nog eens aandachtig en legde hem toen op de tafel. „Alleen snap ik niet wat er aan die stok zo kostbaar is. Zo te zien is het maar een gewoon stuk hout. Enfin, misschien komen we daar ook nog wel achter."

Arno was intussen naar de kist gelopen, waar de jongens allerlei spullen in bewaarden. Hij deed het deksel open en haalde de zilveren krokodil te voorschijn.

„Mooi ding," vond Tim, terwijl hij de krokodil bekeek. „Zeg, weten jullie nog, dat we van plan waren de baron zijn stok terug te geven bij wijze van sinterklaascadeau? Nu hebben we ook die zilveren krokodil. We kunnen dus twee dingen geven. Reken maar dat de baron op zal kijken als we ze komen brengen."

„Ja, en dan vergeet je nog dat we hem kunnen vertellen dat zijn huisknecht niet te vertrouwen is. Dat is eigenlijk ook wel een cadeau. Op die manier hebben we al een driedubbel sinterklaascadeau."

„Zullen we maar weer gaan?" zei Dick. „Het lijkt me niet veilig om hier te blijven."

„Ja, we gaan," zei Tim. „Hebben we alles? Zeg, het zou eigenlijk wel leuk zijn om er een gedicht bij te maken, hè?"

„Ja," riep Arno, „dat is een idee! Pak gauw een stuk papier..."

„Schieten jullie nou op," zei Dick, die door het raampje naar buiten keek. „Die lui kunnen elk ogenblik terugkomen."

Tim had een stuk papier gepakt en een potlood. Hij krabbelde er iets op en zei: „Moet je horen. Geachte baron de Vos..."

„Kun je dat wel zo zeggen?" vroeg Arno.

„Zeur nou even niet en laat mij mijn gang gaan. Geachte baron de Vos dus. Op de dag van sinterklaas en van gezelligheid, heeft iedereen... van jong tot oud... Zeg, wat rijmt er op gezelligheid?"

„Leuke tijd."

„... heeft iedereen, van jong tot oud, een hele leuke tijd."

„Schiet op," riep Dick, die met de klink van de deur in zijn hand stond.

„Maar u hier op uw groot kasteel," rijmde Tim verder, „bent wel een eenzaam man. En daarom brengen wij u nu... Gauw, help eens, wat rijmt er op man?"

„Een mooie koekepan," zei Arno.

„Hè, maak er nou geen geintje van. En daarom brengen wij u nu... Tja, we brengen hem een wandelstok, een krokodil en een boef, maar dat rijmt geen van drieën op man."

Dick was naar de tafel gekomen en trok Tim aan zijn mouw. „Kom nou."

„Een wandelstok, een krokodil en een boef..."

„En wie is dan wel die boef, als ik vragen mag?" zei een zware stem opeens.

De jongens draaiden zich bliksemsnel om. Ze hadden geen van drieën gemerkt, dat de deur was opengegaan en dat er iemand was binnengekomen. Nu zagen ze de huisknecht en achter hem de vreemdeling. De mannen bleven bij de deur staan en keken hen dreigend aan. Een paar tellen heerste er in de blokhut een doodse stilte. Toen begon de huisknecht te lachen en zei tegen de ander: „Ik dacht dat jongens op 5 december wel wat anders te doen hadden dan in een hut te gaan zitten, maar ik heb me blijkbaar vergist. Kijk eens aan, de heren hebben zowaar de wandelstok gevonden, waar wij naar zochten. Mooi werk, hoor."

„M-maar..." begon Tim.

„Houd je mond. Ik heb je niets gevraagd." De stem van de huisknecht klonk snijdend. Even bleef het stil, toen zei hij: „En jullie hebben de zilveren krokodil ook al ontdekt, zie ik. Wel, wel."

Hij draaide zich om naar de ander. „Wat zullen we doen?"

Nu kwam de vreemdeling naar voren. Hij wees naar de tafel en zei: „Leg de spulletjes maar neer." De jongens gehoorzaamden aarzelend.

„En nu," vervolgde de man, „gaan jullie daar tegen die muur staan. Heb je touw bij je, Adriaan? We binden ze en gaan er dan met de spullen vandoor. Tegen de tijd dat ze zich losgewerkt hebben, zijn wij al over de grens. Alleen, het is jammer dat we het kasteel zullen moeten laten schieten." Hij wees naar de achterwand. „Vooruit, vlug een beetje."

De huisknecht had intussen een paar stukken touw uit zijn zak gehaald. Hij liep langzaam op de jongens toe, die zo ver mogelijk terugweken.

„Zo," zei de man met een geniepig lachje, „en nou allemaal even rustig blijven staan, dan zal ik eens kijken of ik nog een stevige knoop kan leggen." Hij ging naar Arno en begon diens handen op zijn rug samen te binden. De vreemdeling was bij de deur blijven staan en keek toe.

Terwijl Arno aan handen en daarna aan voeten gebonden werd, dacht Tim koortsachtig na. Hij móést een manier vinden om deze twee schurken onschadelijk te maken. Hij moest iets bedenken, maar wat? Zenuwachtig keek hij om zich heen en ineens had hij het gevonden. Voetje voor voetje schuifelde hij naar de hoek van de hut en keek intussen onafgebroken

naar de huisknecht, die nu met Dick was begonnen. De vreemdeling had zich omgedraaid en keek door het raampje naar buiten. Dit was zijn kans. Voorzichtig tastte hij achter zich met zijn handen langs de planken tot hij een uitstekend voorwerpje voelde. Hij legde er zijn vinger op en duwde. Als de batterij het maar doet, dacht hij. Anders ontsnappen ze nog.

De huisknecht was druk bezig Dicks voeten bij elkaar te binden en hij leek heel zeker van zijn zaak. ,,Zo, jongen," lachte hij, ,,wat een avontuur, hè? Daar kun je op school mee voor de dag komen. Zo, nog een extra-knoop en de zaak is voor mekaar. En nou de derde."

Tim drukte voor de laatste keer op het knopje achter zijn rug en kwam toen schoorvoetend op de man af. Hij liet zich de handen binden en zag daarna hoe de man aan zijn benen begon. Even later was het klaar. De huisknecht richtte zich op en zei spottend: ,,Als jullie moe worden, ga je maar zitten, hoor. Je laat je eenvoudig zakken en je komt vanzelf op de grond terecht." Hij liep terug naar de tafel. De vreemdeling had een stuk papier gepakt en wikkelde er de wandelstok en de krokodil in. Toen zei hij: ,,Kom, we gaan. We hebben al genoeg tijd verknoeid."

De huisknecht knikte en gooide een overgebleven stukje touw op de tafel. Hij lachte spottend en zei: ,,En nu, jongelui, wensen wij jullie het allerbeste. Voor zover mogelijk een heel prettige sinterklaasavond en doe vooral mijn groeten aan de baron." Hij draaide zich om en pakte de klink van de deur. Maar op hetzelfde moment deinsde hij verschrikt achteruit. De jongens zagen dat de deur met een ruk werd opengegooid. Buiten klonken stemmen en een seconde later kwam er iemand naar binnen. Tim uitte een wilde kreet. Daar in de deuropening stond zijn vader en achter hem onderscheidde hij de gestalte van de baron en van Willemse, de vroegere huisknecht. Boswachter Vroons was gewapend met een jachtgeweer en de baron had een rijzweep in de hand. De huisknecht en de vreemdeling wisten van verbazing een ogenblik niet wat ze moesten doen en binnen een paar tellen stonden ze met de armen omhoog tegen de wand van de hut.

Tims vader keek eens rond en zei: ,,Zo, ik geloof dat we precies op tijd gekomen zijn, hè?" Hij keek over zijn schouder naar de oude huisknecht, die nu ook binnengekomen was, en zei: ,,Ach, Willemse, wil jij de jongens even bevrijden, terwijl ik die twee hier onder schot houd."

Baron de Vos keek met open mond van de een naar de ander. ,,Maar, Vroons," zei hij, ,,ik begrijp... nee, werkelijk, ik begrijp er geen syllabe van. Je hebt me hierheen gebracht en wat zie ik? Mijn huisknecht Adriaan en die onbekende en dan... als ik me niet vergis is dat je zoon met zijn vrienden, die aan handen en voeten gebonden zijn. ... Heren, wat is dit voor een... een wild-westvertoning?"

,,Dat zullen de jongens wel kunnen uitleggen, als ze los zijn," zei de boswachter. ,,Tim, breng ons eens even verslag uit."

Tim wreef over zijn pijnlijke polsen en vertelde wat ze beleefd hadden. Hij beschreef het gesprek van de huisknecht en de vreemde en legde uit wat die van plan waren. Toen hij verteld had hoe de beide mannen hen hadden verrast en gebonden, zei zijn vader opeens: ,,Ik geloof dat ik er iets van begin te begrijpen, meneer de Vos. Kijk, de jongens waren in grote moeilijkheden en zochten naar een manier om die twee daar alsnog te verrassen. En toen kwam Tim op een idee. U weet, dat hij een geboren knutselaar is. Nu heeft hij een paar jaar geleden tussen deze blokhut en mijn huis een draad gespannen, die verbonden is aan een batterij. In de tijd dat de jongens nog Indiaantje speelden, gebruikten ze dat geval als signaal. U moet weten, dat aan de andere kant van de draad, namelijk in Tims kamer, een elektrische zoemer zit. Wanneer hier in de hut op een knopje gedrukt wordt, geeft de zoemer bij mij in huis geluid. De jongens waren destijds verrukt over hun uitvinding, maar op het laatst kreeg ik zó genoeg van dat gezoem, dat ik het hun verboden heb. Het ding was toen trouwens ook kapot. Toevallig heeft Tim er vanmorgen, zo maar voor de aardigheid, denk ik, aan zitten prutsen, met het gevolg dat het ding het weer deed. Hij zal wel niet vermoed hebben, dat het nog vandaag van pas zou komen."

,,Eigenlijk was ik het helemaal vergeten," vulde Tim aan. ,,Maar toen ik daarstraks tegen de wand stond, dacht ik er ineens weer aan. Het knopje zit daar in de hoek en ik speelde het klaar er ongemerkt op te drukken."

,,Wij zaten thuis aan de thee," zei de boswachter, ,,en daar begon me opeens die zoemer dat horen en zien je verging. Toen was het even stil en direct daarop hoorde ik duidelijk het sein ... – – – ..., S.O.S. dus. Nou, toen zei ik tegen mijn vrouw: Daar is wat aan de hand. Ik ga even in de hut kijken. Onderweg kwam ik u tegen met Willemse, en de rest weet u."

,,Ja, juist, ja," zei de baron langzaam, terwijl hij met zijn zweep tegen zijn laarzen sloeg. ,,Ik herinner me nu ook opeens, dat ik Adriaan even daarvóór in het park heb zien lopen. Hij maakte nogal een schichtige indruk. Maar alles is me toch nog niet duidelijk. Tim beweerde, dat die twee daar iets van mij hadden gestolen. Wat zei je ook al weer? Een krokodil?"

,,Ja, meneer," antwoordde Tim. ,,Die man daar heeft hem in zijn handen."

De vreemdeling moest noodgedwongen het pakje afgeven en toen de baron het papier eraf haalde, kwamen de krokodil en de wandelstok te voorschijn. De baron legde ze op tafel en schudde zijn hoofd.

,,Zo zo, de zilveren krokodil en mijn stok. Dat is een voldoend bewijs."

,,Als ik vragen mag, meneer," zei Tim, ,,heeft die wandelstok veel waarde?"

,,Nee," zei de baron. ,,Veel waarde heeft hij niet. Maar... kijk, het is wel een prachtige plaats om iets op te bergen." Hij schroefde de knop eraf en met verbazing zagen de jongens dat de twee stukken van de stok van binnen hol waren. ,,Ik vermoed daarom dat er iets in zit," zei de baron. Hij hield een helft omgekeerd boven de tafel en prompt viel er een aantal doorzichtige zakjes uit. In de zakjes zat een grote hoeveelheid postzegels. ,,Net wat ik dacht," mompelde de baron. ,,Ze hebben m'n verzameling geplunderd."

Even later bedankte de baron de jongens voor wat ze gedaan hadden en hij stuurde Willemse weg om de politie te halen. Toen viel zijn oog op het gedicht, dat nog steeds op tafel lag. ,,Hee, kijk nu eens," zei hij. Hij las het vers hardop voor en vervolgde: ,,Dus als ik het goed begrijp wilden jullie mij iets cadeau geven, omdat het vandaag sinterklaas is?"

,,Ja, meneer," zei Tim verlegen, ,,maar helaas is daar nu niets van gekomen."

,,Niets van gekomen?" vroeg de baron en hij begon te lachen. ,,Dat zou ik niet durven beweren, jongeman. Als ik goed tel, hebben jullie me wel vijf cadeaus gegeven vandaag. Twee boeven, mijn wandelstok, mijn postzegels en de zilveren krokodil. Dat vind ik nogal de moeite waard. Als aanstonds de politie deze twee heren gehaald heeft, moeten jullie meegaan naar het kasteel. Dan gaan we kijken of ik ook nog iets voor jullie heb ter gelegenheid van sinterklaas. Tenslotte mag ik wel iets overhebben voor jongens, die me 'n vijfdubbel sinterklaascadeau bezorgen."

Uitslag prijspuzzel nr. 13

De tekst van het versje luidde:

Daar is een tijd van komen,
Daar is een tijd van gaan;
Dat hebt gij meer vernomen,
Maar hebt gij 't ook verstaan?

De Genestet

De eerste prijs, een paar rolschaatsen, is gewonnen door:

Reny Salomon, Julianaweg 120, Utrecht-Hoograven

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, tafeltennisspel:
M. Driessen, Mauritsweg 169, Stein (L.).
Jean Ansems, Penitentienenstraat 4, Leuven, België.
Dick Cornax, Kl. Visserijstraat 37, Rotterdam.
Sjors Stam, Route de St. Maurice 201, La Tour de Peilz, Zwitserland.
Wiepke Smith, Emmaweg 6, Uithuizen (Gron.).
T. de Bruin, Gealeloane 11, Augustinusga (Fr.).
T. ten Hoove, de Kampen 44, Schoonebeek.
Jan Lambers, Tonnendijk 85, Vroomshoop.
P. Koppers, Pr. Irenestraat 2, Muiden.
Ben ten Brinke, Rapenburg 20, Neede (Gld.).
A. Oexman, Commandeurslaan 7, Katwijk a/d Rijn.
Jan Kluijfhoub, Galgeweg 6, Koudekerke.

Derde prijs, vierkleurenpotlood:
Ineke van de Klooster, Zuidvlietstraat 58, Goes.
Jan Haverkamp, Oosterdorpstraat 28, Hoevelaken.
T. Hendriksen, Tijmbeekstraat 322, Eindhoven.
S. T. Nederhof, Schenkelstraat 3, Rhoon.
Norma Lafeber, Hoekkampstraat 19, Den Bosch.
Jennie Wind, St. Ludgerusstraat 70, Utrecht.
Mara Taffijn, Gramsbergenlaan 67, Den Haag.
M. van Steenis, Kolibriestraat 4b, Amsterdam.
Helma Slieker, Rio Canario, Politie-woning 8, Curaçao N. A.
Jan Wijnsma, Burg. Falkenaweg 61, Heerenveen.
Kees le Clercq, Tramlaan 6, Steenwijk (Ov.).
Ellij Appel, Paardenmarkt 12, Opmeer (N.H.).

Vierde prijs, een boek:
Kees Keur, Wouwermanstraat 43rd, Haarlem.
Udo Drenth, Z.Z. 123, Exloërkijl (Dr.).
I. van Reenen, Woonark Ronnie, Marstwijkerdijk, Linschoten (Utr.).
Jan Chris Schooneveldt, Groenendaal-steeg 19, Haarlem.
Frank van de Heijden, Smaragdhof 10'', Utrecht.
Henny van Dijk, van Ravenstein-straat 371, Den Haag.
Stientje Cijs, Aagje Dekenstraat 14, Rotterdam.
Richard van Veen, 2e Schinkelstraat 16[1], Amsterdam.
Ulric van Dam, Kattestraat 39, Oppuurs, België.
Huppie Ortmans, Valkenburgerweg 30, Wijlre (L.).
Drissilla Gomis, Thorbeckestraat 32, Oudenbosch.
Kees Kooyman, Hessenweg 96, Stoutenburg (U.).
Corrie Huissoon, Bergweg 2, Kattendijke (Zld.).
Gert Lakerveld, Oudkerkseweg 1, Giessen-Oudekerk (Z.H.).
Lidy Caneel, Noordestraat 101, Sappemeer.
J. Wijsman, van Rossemstraat 10, Zwolle.
Lili Holm, Nwe Leliestraat 22[2], Amsterdam.
Dick Zeilstra, c/o Shell Co. of Quatar ltd., P.O. Box 47, Doha Quatar, Persian Gulf.
Johanna Mulder, Deliplein 24b, Groningen.
Kees Rinck, G. Boelenstraat 43, Drachten.
Johannes Huising, Achter 't Hout 14, Gieten (Dr.).
Willie Heijnen, Roveniusstraat 14, Tubbergen (Ov.).
G. van Bekkum, Klein Amsterdam 5, Tiel.
Henk Brakenhoff, Hogeweg 165a, Uitgeest (N.H.).
Peter Bastemeijer, Murraystraat 78, Pernis, gem. Rotterdam.

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

A	B	C		E	S	P		O	O	R	D
R	IJ		E	R	T	S		P	R	E	I
E	T	E	N		O		B		E		V
N			K	N	E	V	E	L		V	A
D	R	I	E		T	O	V	E	R	E	N
	A	L	L	E		O	E	V	E	R	
	P	L		V	E	R	L	E	D	E	N
	P	U	T		E	N		N		D	E
R	O	S			N	A	R		B	E	S
	R	I		T	S	A	A	R		L	T
S	T	E	M			M	A	A	N	D	
I			A	A	P		M		L		

Vergelijking:

Atlas = etmaal

Ja, zo op het eerste gezicht klopt er niet veel van. Maar als je de letters van beide woorden afzonderlijk door elkaar gooit, net zolang tot je twee nieuwe woorden gevonden hebt, zal je zien dat de vergelijking toch wel degelijk opgaat.

Tovervierkant

1 A	R	T	S
2 R	U	I	T
3 T	I	N	E
4 S	T	e	M

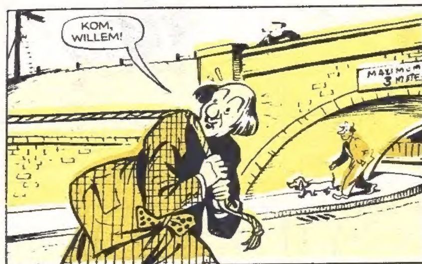
In dit vierkantje moet je van links naar rechts de hieronder gevraagde vier woorden invullen. Als je het goed gedaan hebt, zijn dezelfde woorden ook van boven naar beneden te lezen.

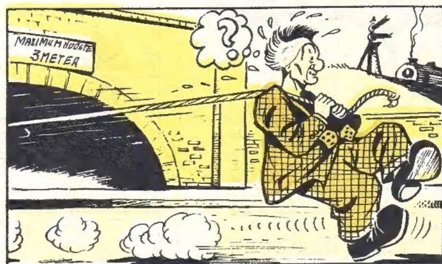
1. Dokter
2 Vensterglas
3. Afkorting van Albertine
4. Menselijk geluid

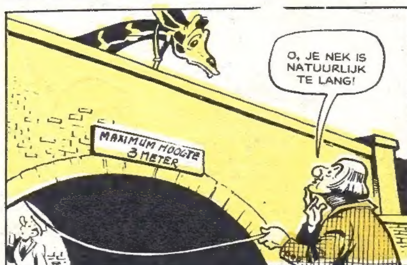
Wie schrijft?

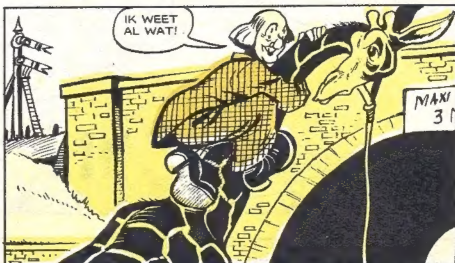
Jan Bekker, Theo de Gier en Henk van Koot liggen alle drie in een sanatorium en krijgen maar weinig post. Wie van de lezers van Sjors wil hun eens een kaartje of een briefje sturen? En als jullie soms foto's van filmsterren kunnen missen, dan maak je onze drie zieke lezers helemaal blij, want ze verzamelen ze ijverig. Vergeet dus niet in deze Sint-Nicolaastijd iets van je te laten horen. Hun adres is:
Sanatorium Emmaoord, Zevenaar.

COCO DE CLOWN

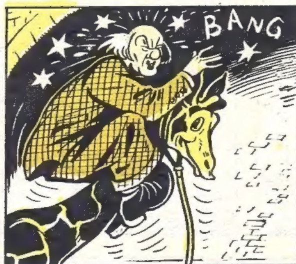

...ntsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
...bekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.